

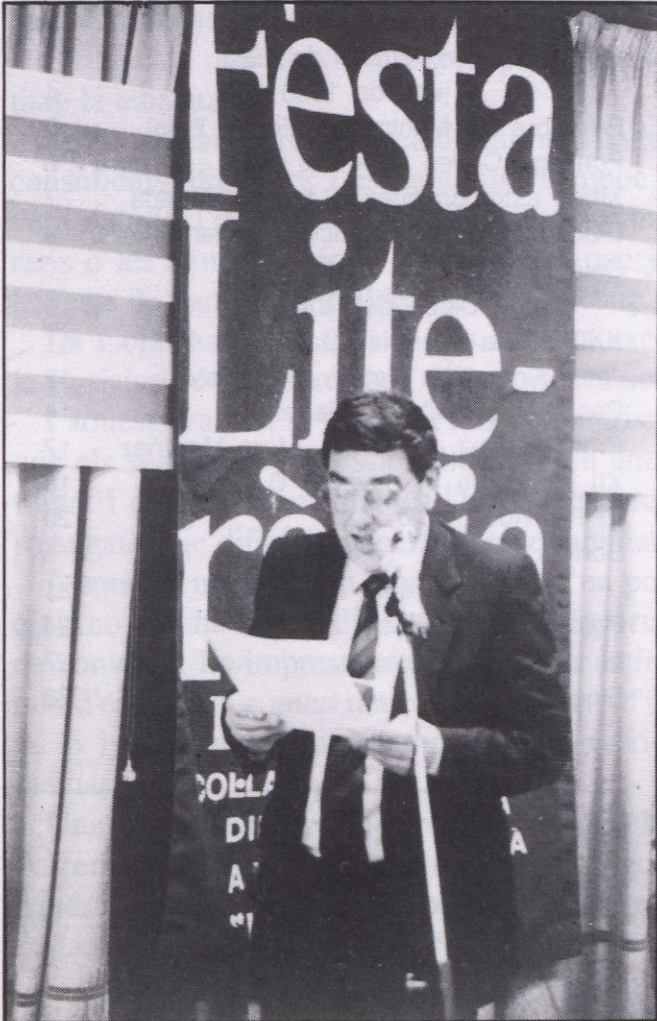
DRECCERA

CEC
III

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA, CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

JUNY 1990

NÚM. 27



28 D'ABRIL 1990

XXIV

FESTA LITERÀRIA

HOMENATGE A JOAN XIRGO

*En Joan Maymí llegint el seu parlament
d'Homenatge a Joan Xirgo.
Planes 12 i 13*

SORTIDA ALS ALPS

*Camí del
Coll de Trièves a la
2a. jornada de l'Haute.
Planes 21, 22 i 23*



— LA COLUMNA D'EN JOAN —

CAMPAMENTS

N'hi ha prou amb deu dies, és la mida justa per a monitors i mainada que identificaran tot l'any amb les convivències. Els campaments d'estiu fan distintiu el temps del viure d'una persona jove, molt més que no pas l'inici d'un nou curs, l'aniversari personal, la Festa Major o les vacances de Nadal. Allò significatiu per a un nen s'aplega enmig de la natura, convivint amb els altres com ell, jugant a jugar, trobant-se sol i acompanyat, lliure —si ho vol— i perdut amb la llibertat; n'hi ha prou amb deu dies d'intensa llunyania dels dies iguals de tot l'any. I el veritable acostament a una llibertat franca que et deixa tastar multitud d'instantis únics en plena infància o adolescència fa créixer forçosament consciències gruixudes, que en la maduresa de cadascú són decisives per tirar endavant, ara que els salms i els rosaris ja no s'estilen i han deixat un buit immens. Consciències gruixudes; i feixugues que arrosseguem, a voltes carregosament, ja que sempre ens forcen a reinventar utopies. I al final, quan la pell curtida i la motxilla plena de roba bruta tornen a casa, els pares emocionats experimenten aquell punt del dolç que ensolapa un possible sentiment equívoc d'haver disfrutat uns dies sense criatures. A partir de llavors, les estrelles i les ombres de la nit, les cançons i les flames del foc, les pistes i les fites —fins i tot l'americana—, les disfresses i els balls, el joc més gran i l'olímpica medalla, l'ensurt de la gorga i la tovallola mig florida, l'enjogassat llampumeig de les llanternes acabant de sopar, el bivac iniciat i mai no acabat, la marca de la Gemma i els músculs de l'Andreu, l'excursió maratoniana i la primera nit sense dormir, les sorpreses i rutines amb l'olor d'estiu pertot, l'amargor d'enyorament i la vergonyeta del retorn a casa, i sempre les coses de cada dia mig perdudes...; tot, plegat prendrà més significat cada dia que passi en la vida dels nostres joves.

I en el passar d'un any els pares de la mainada tornaran a dubtar abans de deixar que els seus gaudeixin de debò i s'eduquin en la llibertat i la natura; i potser es decidiran a darrera hora després que d'una pedrada el petit trenqui un vidre o el gran ja hagi presentat un excel·lent butlletí de notes de fi de curs.

Joan Pinsach

DRECERA

ÍNDEX

	Plana
La Columna d'en Joan.- Joan Pinsach	2
Editorial	3
Activitats de novembre de 1989 a juny de 1990	4
Pessebre de Montmajor.- Roser Pujol	5
Ponting.- Carles Busquets	6
Xifres astronòmiques.- Carles Malagrida	7
L'Objecció de consciència.- Xavier Tarrés.	9
Colònies Setmana Santa. Diada del llibre.	10
XXIV Festa Literària	11
Joan Xirgo i La Colla.- Joan Maymí	12
Resum gràfic d'unes diades	14
Premi Clavell. El conte.- Marc Martínez	17
XII Marxa de Primavera.- C.M. i Q.M.	18
El Pic Rodó.- Ció Pol.	20
Sortida als Alps. A l'Haute amb esquís.	21
Presència a la Festa Major	24
La plana dels savis	27
Bloc de notes	28

Fotos: Pinsach, Bosch i Codolà.

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca

Carrer de la Bisbal, 10

Apartat de Correus 74

17244 CASSÀ DE LA SELVA

JUNY 1990 — NÚM. 27

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.

Dipòsit Legal GE - 957 / 83

Collecció de Premis Literaris de "La Colla"

Ja està a la venda
l'últim volum.

A totes les llibreries.

TENACITAT

No cal dubtar que el fruit més esponerós de la Colla d'aquests darrers anys han estat els **Campaments Infantils**. I enguany ja són els desens. Deu anys que, per a la primera mainada que hi va passar, haurà representat doblar l'edat.

És aquesta una fita memorable, paradigma d'una constant que explica la dilatada vida de l'entitat: la tenacitat.

Sense aquesta perseverança difícilment hagués estat possible assolir uns campaments plenament consolidats, dinàmics i estructurats. Tampoc hauríem arribat a edicions de la Marxa de Primavera o de la Travessada. O no estaríem a punt de complir el quart de segle amb els Premis Literaris o les tantes edicions d'altres actes que ja formen part del calendari cívic del nostre poble: la Festa de Sant Jordi, l'Aplec de Sant Vicenç,...

La Colla ha demostrat, si més no, una excepcional resistència, basant sempre la seva força en la participació desinteressada dels membres actius.

I aquests valors, la tenacitat i el voluntarisme, tenen avui quelcom d'insòlit, en una societat en què els serveis es professionalitzen, amb unes noves generacions que posen per davant la creativitat i el fruit momentani a l'afany de perduració, amb uns ritmes vitals intensos però desasossegats, que difícilment permeten l'estabilitat i el despreniment.

D'aquesta nostra bona manera de fer, en podem estar ben satisfets: mostres en són bones. Però això no ens ha d'impedir descobrir les aportacions positives de les noves formes amb què hem de conviure. És imprescindible mantenir la frescor del treball fet per gust, però no ens cal posar-nos d'esquenes a unes majors comoditats d'infraestructura. No podem perdre el sentit de maduració i continuïtat, però tampoc negar la riquesa, efímera i fulgurant, d'un cert tipus d'informalitat.

Una vegada més hem de prendre model dels mateixos Campaments, que organitzativament reuneixen al voltant d'un grup estable, un equip de col.laboradors esporàdics molt motivats per aquesta acció concreta, i materialment obtenen amb el temps l'utilitat necessari per poder fer l'estada a la natura en millors condicions.

X. A.

El premi Cercamón, Jordi Xuclà, parla als assistents a la Festa Literària de la Colla.



ACTIVITATS REALITZADES DES DEL MES DE NOVEMBRE DEL 1989 FINS EL MES DE JUNY DEL 1990

EXCURSIONS

12 de novembre del 1989. Excursió al CANIGÓ des de Marialles. 12 components.

26 de novembre del 1989. Excursió al PUIGSACALM. 25 components. Molta boira.

17 de desembre del 1989. Es va portar el Pessebre al cim de MONTMAJOR —Vall del Bac—. 19 components.

14 de gener del 1990. Excursió a la Vall d'Hortmoier. 8 components. Sortida una mica embardissada.

25 de febrer de 1990. Excursió a la COVA DELS TRABUCAIRES pel Pujant del Gamarús. 8 components.

B. T. T. (Bicicletes tot Terreny).

Diverses matinals per les Gavarres.

ESCALADA

Matinals a Solius, Llafranc, Montserrat i III Curset "Vine a escalar amb nosaltres" tots els dissabtes del mes de maig.

ESQUÍ

S'han fet conjuntament amb la Penya Xilimbos sortides amb autocar a diferents estacions d'esquí: Pas de la Casa i la Molina. Amb força concurrència malgrat la manca de neu i una estada de dos dies a Andorra a la Casa de Colònies Aina.

XII MARXA DE PRIMAVERA

Diumenge 6 de maig. Recorregut: Cassà, Cal Xapo, "Soleis" d'en Barril, les Comtesses, Clot de l'Illa, Creu de les Monges, St. Cristòfol, Can Vall.llobera, Cassà. 100 participants.

CAMPAMENT DE SETMANA SANTA

A la Casa de Colònies L'ALDRIC —Mas Salvadó— de Romanyà de la Selva. Dies 9, 10 o 11 d'abril de 1990. 62 nens i nenes.

II cursa d'SKATBOARD

Diumenge 28 de gener del 1990.

PROJECCIONS ÀUDIO-VISUALS I CONFERÈNCIES

2 de novembre de 1989. "La cuina dels bolets", a càrrec de Montserrat Rusalleda.

10 de novembre de 1989. "Nicaragua", a càrrec de Xon Vilahur.

14 de novembre del 1989. Taula Rodona sobre les Joguines

15 de desembre de 1989. Projectió d'escalada de les activitats del 2n. curset

24 de gener de 1990. "Iniciació a l'ASTRONOMIA" a càrrec del professor Joan Miró.

26 de gener de 1990. "Expedició gironina al BROAD PEAK (8.046 m)".

8 de febrer de 1990. Xerrada sobre l'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA.

17 de maig del 1990. "Viatge al país dels goril.les" a càrrec del Dr. Joan Monturiol.

FESTA DE ST. VICENÇ

Diumenge 21 de gener de 1990 al veïnat d'Esclet. Molta concurrència i molt bon dia.

FESTA DE ST. JORDI

Diumenge 22 d'Abril de 1990. Venda de llibres i roses i actuació del grup folklòric nicaragüenc SOAR-PAL. Poca concurrència.

XXXIV FESTA LITERÀRIA

28 d'abril de 1990. Veredicte dels Premis "la Colla", "Cercamon" i "Manel Tolosà". G.P. "la Caixa", al Restaurant Bon Acull. 150 persones.

7 de maig. Festa Literària Infantil al Pati de l'escola pública Puig d'Arques amb l'actuació de Titelles Babi presentant: "Papers, paperets i paperines".

HOMENATGE A JOAN XIRGO

Dissabte 28 d'abril a la Festa Literària i diumenge 29 d'abril als paratges de St. Vicenç d'Esclet.

EXPOSICIÓ FESTA MAJOR

Del 9 al 17 de juny ha tingut lloc a l'Hospital Municipal l'exposició commemorativa dels "10 anys de Campaments", amb fotografies, cartells i material de muntatge àudio-visual en vídeo.

ROCÒDROM

S'ha estrenat durant la Festa Major un rocòdrom permanent (vies artificials d'escalada) al Pavelló i s'hi han fet pràctiques infantils i juvenils guiades pels monitors de "La Colla".

SOPAR "10 ANYS CAMPAMENTS"

Dissabte 16 de juny a la Fonda Esteva de Caldes de Malavella, amb l'assistència de 50 participants dels Campaments com a monitors o com a nens.

RESUM D'ACTIVITATS QUE S'HAN PORTAT A TERME DES DE NADAL

PESSEBRE DE MONTMAJOR UN DIA PER RECORDAR 17 desembre 1989

Ens trobem a la Vall del Bac. Aquí, en un hostal, deixem els cotxes, i a les 9:30, divuit excursionistes —encara que les meves experiències com a tal, malauradament, no són gaires— intentarem complir amb el nostre deure: fer el cim amb la finalitat de posar-hi el tradicional pessebre en nom de la Colla Excursionista de Cassà. Comencem, doncs, a fer que els nostres somnis esdevinguin realitat.

Els capdavanters feren front a l'encontre que era inevitable, aquelles quatre branques que dificulten el pas.

Quan feia una estona que caminàvem, decidírem esmorzar un xic, la companyia d'unes carinyoses vaques van fer que ens sentíssim menys sols. Pocs moments després, els grup continuà la marxa.

Vam passar per un pas estret, el Passant Nou, és un xic perillós; però en Jaume no ho veu així, ja que amb molta agilitat s'enfilà a un arbre, per contemplar de més amunt les conegudes muntanyes: Puig d'Ou, el Talló, Rocacorba...

En Xevi ens explicava algunes de les plantes que jo hagués ignorat per manca de coneixement, que per cert eren molt interessants. El més jove dels excursionistes, en Marc —un nen de mesos—, ja començava a cansar-se d'estar dins de la cistella, a causa dels moviments produïts a l'esquena del seu pare.

Vam tenir una curta xerrada amb els caçadors i... després de tres hores de camí, amb alegria poguérem exclamar la realitat dels nostres somnis. Les màgiques vistes que ens ofereix la natura, eren observades per tots nosaltres. Col·locàrem els pessebre ornamentat per la nostra alegria i ens hi vam tirar unes fotos al costat, aquest farà companyia a un de l'any 1979, i a un altre del 1988.

La llum daurada que ens envoltava, de sobte va quedar atrapada per uns núvols grisosos que moments més tard produïren un petit ruixadet. De seguida va sortir l'Arc de Sant Martí oferint-nos els seus colors com a mostra d'agraïment. Malgrat aquest petit contratemps a la tornada, no ens va impedir cantar, saltar, relliscar i protagonitzar alguna caiguda.

Un cop a baix, ja a l'hostal, els porrons s'ompliren de cervesa i llimonada, foren l'espera del dinar.

I... de retorn a casa; em vaig adormir dins el cotxe però va ser per pocs moments, (ja hi torna a haver ambient), aparquem els cotxes fora de la carretera, estem al cim d'un pont, hi ha uns nois que estan fent "Ponting". No vam arribar a temps, un d'ells ja s'havia tirat, només vam poder sentir el seu crit d'entusiasme.

A l'altre costat de la carretera, n'hi havia un altre que s'estava preparant, després de donar-hi moltes voltes va decidir no tirar-se. Va demanar entre els observadors un voluntari, i sabeu qui va ser l'estrella del dia...!!!, doncs sí! en Carles Busquets.

Es va posar un cinturó que porten lligat a la cintura,



La Vall del Bac,
al fons el Montmajor.

sense dubtar-ho ni un moment, es col·locà al pont, agafat de dues escales petites, i va demanar explicació de quina manera s'havia de tirar. Consistia en un petit salt enrera al buit. No existeix cap estrebada forta, ja que de seguida hi ha pèndol. Aquells nois samblava que portaven un equip força competent, tres cordes, que si falla una, encara en queden dues més. L'Eloi, en Carles i jo, vam anar al llit del riu per poder-ho veure millor.

Arriba el moment de la veritat, tothom callava. El silenci s'esquinçà de sobte, quan va fer el primer pèndol, el crit d'emoció fou fantàstic, digué "GUAUUUUUU", Ció sóc viu!! —Déu n'hi do—.

I ara sí que ja podem tornar a casa. En Carles cofoi com mai per un dia tan complet.

En el viatge de tornada, recordava aquells moments al Montmajor, les emocions, el vent, rei dels records. Pensava com em sentiria si jo hagués estat al lloc d'en Carles, i només de pensar-hi noto unes esgarrifances, la meua vida depèn d'un sol fil, —més ben dit d'unes cordes—, aquell moment ha de ser tan abocador, o potser no tens temps per pensar. Segur que després d'això deus tornar a viure. S'haurà de provar.

I... Ep!! ja paro de somiar, que el que ja veig és un poble molt conegut. Ja hem arribat.

ROSER PUJOL

PONTING



"VOLANT SOBRE EL RIU BURRÓ"

La meua posició no és del tot còmoda. Fins i tot, podria dir que estic un pèl tens. Mentre em donen les darreres instruccions, veig sota meu els companys que m'esperen a baix. Sento crits d'ànim. També sento la Ció —ara mateix no la veig—, que m'esbronca i em DRECERA

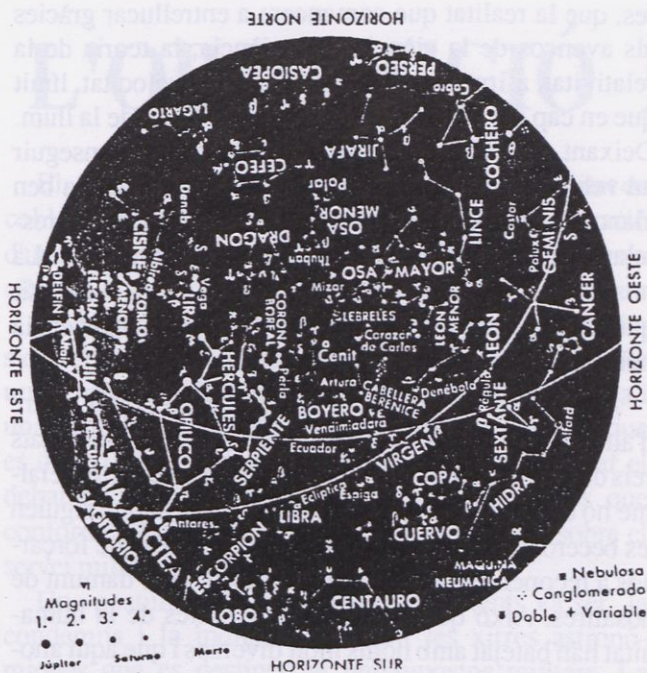
tracta d'inconscient. Els peus i les mans s'agafen amb ràbia dels "estreps" que pengen de la barana del pont. "Assegureu fort, que salta!" —cria el meu instructor—. Sota meu, només el buit i una llarga distència fins al llit del riu. Em dispo a saltar. M'adono que no puc. Necessito un metre més de corda. Penso que fa encara no dues hores estava entaulat tranquil·lament, envoltat d'uns amics que ara sento enmig d'un garbuix general. També recordo que fa menys de deu minuts dormia plàcidament dins el cotxe i res no em preocupava. Passa també pel meu cap... la meua vida recollida en vint segons. No tinc temps per pensar més. Salto!!!

Les roques del riu se'm posen davant la cara en poques dècimes de segons, mentre m'envaeix al cos una densa sensació que és una barreja d'angoixa i set d'aventura. Quan l'impacte amb el terra sembla ja inevitable, arriba el clímax del ponting. La corda fa xiclet, s'estira i s'arronsa, i l'esperat i majestuós pèndol fa córrer cabalosos torrents d'adrenalina pel meu cos —no sabia que me'n pogués quedar tanta.

Un crit, un pèndol i un esclat d'alegria: tot en menys de dos segons! Sembla mentida que en un temps tan reduït es puguin experimentar tantes sensacions diferents.

Mentre continuo pendolant fins arribar al terra, començo a distingir les veus que fa un moment sentia confuses. Les idees em tornen al cap d'una manera més ordenada, mentre miro la multitud que s'ha aplegat al pont amb la mateixa incredulitat que ells em miren a mi. Però una diferència important marca una diferència entre aquesta gent i jo: Per a ells, els "ponting" no deixa de ser anècdota mentre que per a mi, una experiència inoblidable.

CARLES BUSQUETS



El cel tal com podem veure'l en aquest mes de juny.

XIFRES ASTRONÒMIQUES

En aquest article intentarem descriure —intent agorarat— quelcom que s'aparta de les habituals ressenyes d'excursions i sortides per indrets diversos. I descriure precisament que *allò* que qualsevol nit serena tenim al nostre abast visual només que aixequem l'esguard cap amunt.

Algun lector s'ha preguntat algun cop què significa tot això? Quines dimensions té? Què hi fem nosaltres aquí, donant voltes entorn del Sol, si hi ha algú més en un altre planeta que pugui fer-se preguntes semblants a aquestes? No són, certament, preguntes fàcils de respondre; tot hi això intentarem, ni que sigui en proporcions ínfimes, donar-hi resposta: aquí la tenim.

Resulta, doncs, que a l'entorn d'una de les estrelles que formen part del que anomenarem Galàxia, hi giren

uns planetes. I en el que fa tres hi som nosaltres, els éssers humans. L'estrella, l'hem batejada amb el nom de Sol i al nostre planeta li hem donat el nom de Terra. Hi ha vuit grans planetes i una infinitat de petits, anomenats asteroides, com així mateix cometes i eixams de meteorits orbitant a l'entorn del Sol, formant pròpiament la nostra família sideral. Fins aquí res que s'aparti del que qualsevol coneix. Però, i les altres estrelles? Doncs és lògic suposar que a l'entorn de moltes d'elles hi orbitaran planetes de la mateixa manera que ho fan els del nostre sistema. I res més natural que creure que probablement n'hi haurà alguns les condicions físiques dels quals seran semblants a les de la Terra. Aleshores és de tota lògica suposar que estiguin habitats de manera semblant al nostre.

Delimita la nostra Galàxia el que coneixem con a Via Làctia, que tots hem pogut contemplar les nits d'estiu, quan fa bo estar a fora. Tot plegat constitueix una nebulosa espiral, una galàxia com les altres que podem observar amb els telescopis. La nostra és una més del conjunt de l'Univers a l'abast dels nostres mitjans d'observació.

Dimensions de tot això? Ara vénen les xifres: Per començar consideren la velocitat de la llum: 300.000 quilòmetres per segon. La nostra Lluna està a poc d'un segon-llum de nosaltres (384.395 Km.) és a dir: la llum (i les ones radio-elèctriques, que són de la mateixa naturalesa) tarden poc més d'un segon a fer el viatge. Recordeu els diàlegs dels astronautes que arribaren al nostre satèl·lit amb la base de Houston? Aquelles pauses de dos segons —un d'anada i l'altra de tornada— feien ben palesa la distància tremenda entre els dialogants. La conversió a més distància de la història. Bé, doncs, el Sol es troba a 8 minuts-llum de distància de la Terra; i el diàmetre de l'òrbita de Plutó, el planeta conegut més remot del nostre sistema, és de set hores-llum. Aquestes són les dimensions del nostre sistema planetari. Ara bé, l'estrella més propera a nosaltres, l'Alfa del Centaure (n'hi ha una d'un xic més propera, la pròxima centaure, però aquesta no és visible a simple vista) està a quatre anys-llum, és a dir: la llum triga quatre anys a arribar-nos. I què representa un any-llum en quilòme-

NAUS CASSÀ, S.L.
Venda de naus industrials

Polígon Industrial "El Carrilet"
Informació: Tel. 46 08 31
C/. Ramon Llull, 18 — 17244 CASSÀ DE LA SELVA

tres? Fet el càlcul resulta 9 bilions de quilòmetres, la qual cosa significa que l'estrella més propera a nosaltres dista ni més ni menys que 36 bilions de quilòmetres.

Sovint es parla de bilions, sobretot en tractar de pressupostos estatals o coses semblants, com aquell que res. Ens hem deturat a pensar què significa un bilió? Un milió de milions direu i, certament, així és, però si rumiem una mica ens adonarem de l'enormitat que s'amaga darrera aquest mot. Mireu una mica si no: Un milió de segons són onze dies i mig, més o menys. Poca cosa, oi? Doncs un bilió de segons resulta que són... 31.709 anys. Així com sona: Trenta-un mil set-cents nou anys! Si considerem que l'edat atribuïa a monuments prehistòrics com la Cova d'en Daina i altre dòlmens semblants ve a ser d'uns quatre o cinc mil anys: un bilió de segons. I ens maneguem (de paraula, és clar) bilions de pessetes com aquell qui res: que si els pressupostos de la seguretat social, que si el ministeri de defensa... Ah, per cert! un bilió de pessetes és aproximadament el que costa cada any de formar part de l'Estat Espanyol.

Però tornem als astres. Una estrella ben coneguda, la Polar es troba a 30 anys-llum que, repetim, és el diàmetre de la nostra galàxia. I escampades a l'infinit anem trobant d'altres galàxies que hem batejat amb noms diversos. La més propera és la d'Andròmeda, perceptible fins i tot a simple vista. Trobem la dels gossos de cacera, la del triangle, de la verge, de la balena, etc. Universos remotíssims que arriben a distar de nosaltres i entre ells milions d'anys-llum. Això és el que els nostres aparells ens permeten detectar. Res fa suposar que no s'estenguin fins a l'infinit, en el supòsit que poguéssim arribar a capir el significat d'aquest mot.

Davant de tota aquesta immensitat els sentiments més lògics són l'astorament i la confusió. Quina és la raó per la qual existim! Per què hem arribat a poder formular-nos aquesta pregunta? Qüestions aquestes que ultrapassen àmpliament la nostra possibilitat, no ja de resposta sinó fins i tot de plantejament. Rés més allunyat, doncs, d'aquests frívols relats de ciència-ficció on els personatges fan viatges intergalàctics com aquell que

res, que la realitat que comencem a entrellucar gràcies als avenços de la ciència. I la ciència, la teoria de la relativitat, afirma que el límit màxim de velocitat, límit que en cap cas pot ser superat, és la velocitat de la llum. Deixant de banda les qüestions tècniques d'aconseguir un vehicle capaç de viatjar a aital velocitat, queda ben clar que un viatge, no ja intergalàctic sinó només interestel·lar, queda, per raons òbvies fora del nostre abast. La nostra breu vida no dóna per tant, fins i tot en el supòsit que valgués la pena esmerçar tota una existència humana en semblant empresa.

Aquestes consideracions ens podem reportar, entre d'altres coses, una cura d'humilitat. Els autoanomenats reis de la creació ens adonem, que els nostre pretès reialme ho és força menys. I el coneixement, ni que siguien les beceroles, del que ens envolta no pot més que forçar-nos a reconèixer l'existència de quelcom per damunt de nosaltres. Això que les diferents cultures de la humanitat han batejat amb noms molt diversos i que aquí anomenarem amb la sigla einsteriniana E, que engloba tots els conceptes que de l'ens hom pugui tenir. Tots menys el de la negació; i sembla que després de consideracions com les que hem fet, tot i la seva elementalitat, aquesta negació fóra del tot absurda.

CARLES MALAGRIDA

Ha sortit el llibre

Seqüències

de Montserrat Miracle i Collmalivern

i

De Julais i Cutiflinxs

de Vicenç Pagès i Jordà

Premis Literaris "La Colla" 1988-1989



Cra. Girona - Sant Feliu, núm. 369, km. 11'5
Telèfon 46 04 34 - Fax 46 20 29

CONSTRUCCIONS METÀL·LIQUES, S.A.

- MAQUINÀRIA PER A INDÚSTRIES D'ALIMENTACIÓ
- ESTRUCTURES METÀL·LIQUES
- TREBALLS DE SERRALLERIA
- TREBALLS AMB ACER INOXIDABLE

CASSÀ DE LA SELVA

L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

El passat mes de febrer vaig tenir l'oportunitat de col.laborar amb la Colla Excursionista en l'organització d'una conferència informativa sobre l'objecció de consciència.

En Jaume Pera, objector i membre actiu de la comissió d'objecció de consciència de Justícia i Pau, va fer una àmplia i molt ben documentada història del tema i una exposició de la situació i les diferents postures que es donen a l'actualitat. A partir d'aquí es va encetar el debat en el qual no va mancar cap dels temes que conformen la polèmica, cada vegada més viva, sobre el servei militar i el militarisme en general.

Una postura unànime entre els assistents va ser la condemna i la indignació davant les xifres astronòmiques que es destinen al pressuposts militars. La fabricació o adquisició d'armes, per exemple, no es pot entendre d'altra manera que la destinació d'uns diners a la destrucció, ja que les armes maten, no pel sol fet d'estar destinades a aquest fi, sinó perquè els recursos que es gasten en la seva fabricació i manteniment podrien contribuir a salvar moltes vides si es dirigissin cap a altres finalitats.

També es van analitzar i rebatre antics arguments a favor del servei militar, com per exemple el que diu: "també s'hi aprenen coses útils". Aquesta afirmació pot ser certa, però no menys cert és que aquesta no és la vertadera finalitat de l'exèrcit. Tothom sap què és el que es pretén ensenyar. O bé aquell altre que diu "així els joves s'espavilen": cert, però també s'espavilarien si dediquessin aquell temps a col.laborar amb països com Nicaragua o Romania, per citar dos exemples, i tampoc cal anar tan lluny. Així en comptes de perdre un any, els dedicarien a treballar per una causa digna.

Tots aquests arguments, que poden ser motiu de polèmica i discussió, tenen, però, un denominador comú indiscutible: són absolutaments superficials. Ho són des del moment que no es qüestionen l'objectiu del servei militar ni la raó de ser dels exèrcits, davant la qual cosa són tan insignificants i mancats de contingut que no valdria la pena haver-los dedicat ni aquestes quatre retelles si no fos que encara molta gent els esgrimeix com a raons decisives a l'hora d'emetre un judici sobre la conveniència o no del servei militar obligatori.

La obligatorietat o no del servei militar també va ser tema clau del debat. Per a uns l'exèrcit voluntari és una solució. Des d'un punt de vista pacifista, però, es pot admetre com un primer pas però mai com un objectiu, ja que aquest és sens dubte la supressió total dels exèrcits. Tampoc no hi ha dubte a considerar a l'actualitat

aquest fet com una utopia, però això no ha de ser un motiu per renunciar a aquesta lluita i molt menys quan la història recent ens demostra que molts fets que havíem considerat com una utopia fa tan sols tres o quatre anys s'han convertit en una realitat.

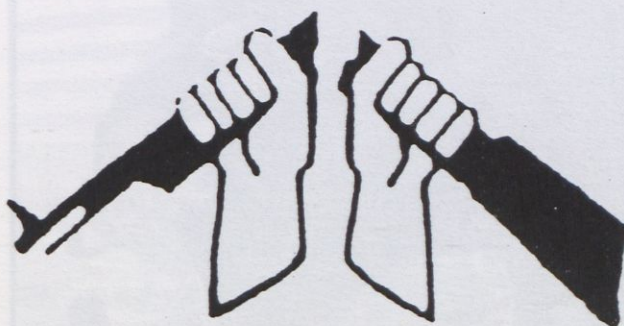
Pel que fa el tema central del debat, es va plantejar l'objecció de consciència no com una simple fórmula per evitar fer la mili (tot i que s'ha de reconèixer que en ocasions es limita a això) sinó com una vertadera postura de protesta davant de tots aquests fets i molts d'altres que es podrien afegir i que són prou coneguts per tothom. L'objecció, concebuda des d'aquest punt de vista, dóna sentit a postures com la dels que es declaren objectors abans dels 34 anys tot hi haver fet la mili, o la de les noies que envien la instància tot i saber que serà rebutjada.

Així, l'objecció de consciència, a més d'una postura clara de no col.laboració, esdevé una manifestació pública d'un sentiment de rebuig molt generalitzat però sovint superat per una excessiva dosi de conformisme.

L'exposició es va cloure amb l'explicació dels tràmits que cal fer per declarar-se objector i el repartiment de documentació i normativa legal sobre el tema als assistents.

No voldria acabar senyegre agrair a la Colla l'oportunitat que ha brindat al poble de Cassà de debatre i rebre informació sobre una llei que no ha estat prou divulgada des dels estaments oficials, i desitjar que les iniciatives d'aquests tipus tinguin continuïtat.

XAVIER TARRÉS



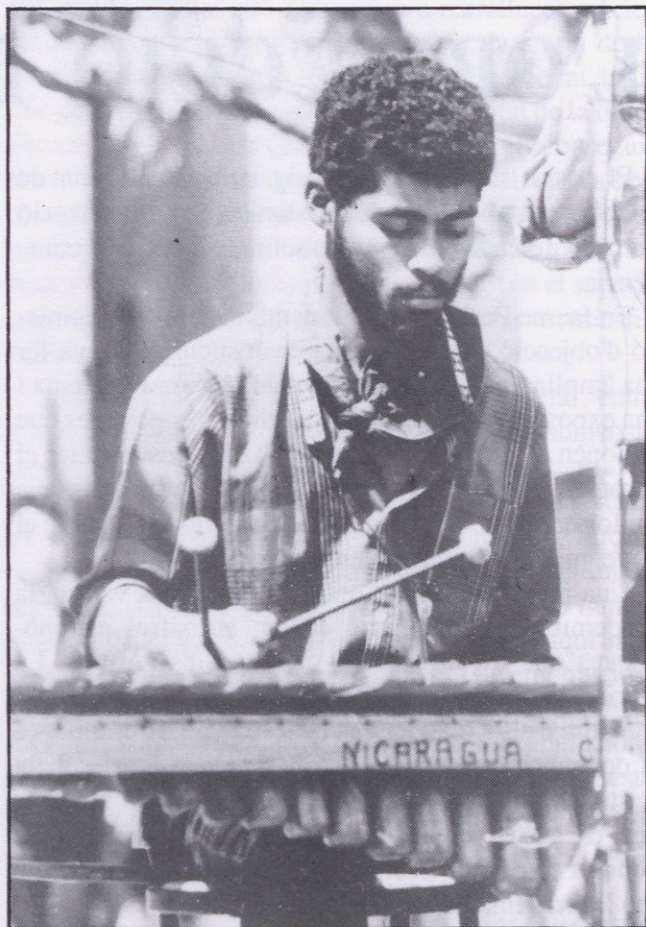
COLÒNIES SETMANA SANTA DE LA SECCIÓ INFANTIL

Novament la Secció Infantil encetà temporada i ho féu amb l'activitat que acostuma a obrir calendari: la sortida de Setmana Santa. Els dies 9, 10 i 11 d'abril, els més menuts de la colla (mai tan ben emprada la frase) els passaren a Ca l'Aldric - can Salvador de Romanyà. És a dir: ben a prop de casa, si ho comparem amb anys anteriors. I, tanmateix, ben segur que pocs, per no dir cap dels menuts coneixia l'indret. El puig Aldric segur que sí... de vista, és clar; però això de pujar-hi ja són figues d'un altre paner, oi? Doncs hi pujaren; llàstima del bosc primaverall, enguany tan eixarreït i polsós! No ens cansarem de repetir que hi ha quelcom que no va a l'hora, que a l'últim hem aconseguit, entre tots, malmetre el mecanisme secular de la natura. Tant de bo que ens equivoquem; però mentre arriba la confirmació del nostre error ho creurem així.

Can Salvador de Romanyà: justament fa quinze anys que la Colla hi acampà per Setmana Santa. Aleshores la gran masia deshabitada semblava abocada a l'inevitable enrunament. Sortosament no ha estat així; la seva reconversió en casa de colònies l'ha salvada, i s'ha convertit en un alberg de molta qualitat. Ho hem pogut com-



La Festa del llibre aplegà als cassanencs a la plaça de la Coma.



El Grup nicaragüenc Soarpal actuà a la plaça de la Coma el dia de Sant Jordi.

provar: el servei és excel·lent. I dels encortorns ¿què en podem dir? Els seixanta-dos infants que hi sojornaren s'ho passaren bé de valent. No serà aquesta, ben segur, la darrera vegada que hi aniran!

XXIV DIADA DEL LLIBRE I DE LA ROSA

22 d'abril: Diada del Llibre i de la Rosa. A la Coma hi feren cap totes dues coses. Un bon sol, sense l'amenaça del que ja començava a semblar inevitable ruixat de migdia, ens acompanyà. I enguany també hi hagué novetat: l'any passat ho fou l'estrena del Romanço dels Tapers de Cassà; aquest comptarem amb l'actuació del grup nicaragüenc Soarpal (SOLIDARITAT ARBÚCIES PALACAGÜINA). Ambaixadors d'un poble oprimat i colpejat per tots costats que actuaren per a nosaltres oferint-nos les seves cançons. I a fe que la seva qualitat artística resultà més que remarcable, tan remarcable com la seva presència d'esperit: representants d'una ideologia derrotada a les eleccions democràtiques celebrades al seu país, ells no es feren enrera i seguiren endavant amb el viatge projectat com un passeig triomfal —ultra la finalitat d'aplegar recursos econòmics— que es convertí en un cant de coratge, en un "no serem moguts" ferm i esperançat.

XXIV FESTA LITERÀRIA

LA FESTA FOU UN HOMENATGE A JOAN XIRGO



*El president de La Colla, Xavier Albertí
junt amb Assumpció Cantalozella, membre del jurat
dels premis del Concurs Literari.*

Tots plegats estem un xic tocats per la dèria dels nombres rodons; l'any vinent la Festa Literària comptarà vint-i-cinc anys. Les noces d'argent a les quals projectem donar el relleu que mereixen. Per això, en principi, semblava que l'edició d'enguany passaria sense res d'especial a remarcar. Un malaurat esdeveniment ha motivat tot el contrari.

Perquè la vint-i-quatrena festa la Colla ha estat dedicada a la memòria del nostre company i antic president Joan Xirgo. Què més podem dir d'ell que no s'hagi dit ja d'ençà del seu traspàs?

Mentre aquella tarda del dissabte 28 d'abril treballàvem al menjador del Bon Acull disposant-ho tot per a la festa, no ens podíem arribar a fer a la idea que aquest any ell no hi era. Tot i que ja feia anys que no era de junta de la Colla, cada any comptàvem amb ell per a aquesta tasca: distribuir les targetes a taula, penjar la bandera, repassar això i allò, els inevitables oblots i improvisacions de darrera hora... Enguany, la seva presència física es limità a una fotografia penjada al bell mig de la senyera que presidí l'acte. I diem física perquè espiritualment en Joan estigué amb nosaltres; fins i tot assistents a l'acte —guanyadors dels premis, jurats— gent que no el conegué personalment, es veieren immersos en el caliu que prengué amb força el nostre ànim.

Fou presentat un nou volum, l'onzè de la Col·lecció de Premis La Colla; els autors de les obres publicades hi eren presents, cosa que donà especial relleu a

l'esdeveniment. També hi foren els guanyadors dels premis atorgats —llevat el del de treballs infantils Clavell, Marc Martínez. Els altres premis: el Viola fou per a Íngrid Reyné i el Rosa, per a Alba Abellí. Pel que fa al premi juvenil Cercamón enguany se n'anà cap a Olot: Jordi Xuclà i Costa se l'emportà. I el premi La Colla feu via al Cap i Casal: Sílvia Aymerich, una assídua participant, l'aconseguí; Berlín-Zoo, el treball que presentà, merescué el major nombre de vots per part del jurat.

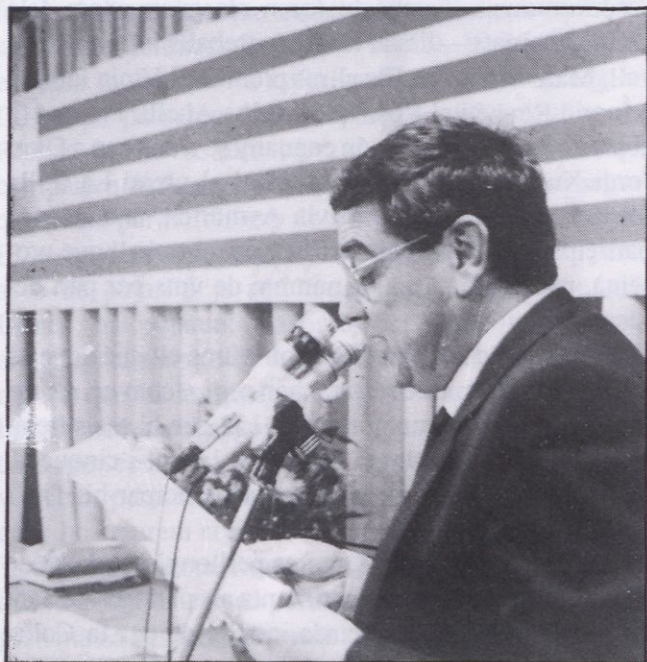
L'actuació del cantant Ramon Muns clogué aquesta edició de la festa que restarà, ben segur, com un record inesborrable en la memòria dels 152 que hi assistírem. I ara a preparar —ja ho estem fent— la vint-i-cinquena. Des d'aquí us convidem a tots a participar-hi: l'avinentesa bé s'ho val.

L'homenatge a Joan Xirgo es perllongà l'endemà de la festa literària amb una cerimònia als paratges de Sant Vicenç d'Esclat. Organitzada, a més de per la Colla, per l'Ajuntament de Cassà, els Amics de les Gavarres, el Consell Comarcal del Gironès, la Xarcuteria La Selva i el Partit dels Socialistes de Catalunya, consistí en un senzill acte en el transcurs del qual fou descobert un monòlit a la seva memòria. No és que en Joan sentís especial predilecció per l'indret, —a ell li agradava tot el que fos natura— però Sant Vicenç és, potser, el més característic espai natural de Cassà, ja que l'altre, la resclosa de Verneda, sembla perdut irremissiblement. Com a colofó, una part dels assistents hi restàrem, aplegant-nos en allò que a ell també li agradava tant: un dinar al camp.



El cantant Ramon Muns actuà a la Festa Literària.

PARLAMENT D'EN JOAN MAYMÍ I COLOREU EN L'HOMENATGE A JOAN XIRGO



Joan Maymí fent el parlament d'Homenatge a Joan Xirgo.

EN JOAN XIRGO I "LA COLLÀ"

Ara fa un any, ningú havia de pensar que en Joan avui no estaria entre nosaltres. Ell, una de les persones que més ha fet per sensibilitzar aquest poble adormit, que més ha treballat per "la Colla", per Cassà, ens va deixar sobtadament aquella maleïda nit del dotze de gener. Avui és record per a tots nosaltres, però el fruit de la seva feina tossuda, neta, constant... ha quedat. Aquesta XXIV Festa Literària n'és la prova. Ningú ha de tenir el dubte que avui estaria present aquí participant en aquesta activitat a la qual, com a president de "la Colla" o simplement com a soci de l'entitat, havia donat sempre el seu suport.

Aquesta tarda, mentre preparàvem el local no hem pogut aguantar l'escriuiment del nostre cor quan comentàvem que malgrat haver deixat "la Colla" en actiu, els últims temps, per dedicar-se a servir el poble des de l'ajuntament, era present cada any als preparatius, sempre necessaris.

El record, en Joan, ens porta a reviuire aquelles anècdotes que han fet història d'aquesta nostra festa. Hom recordarà aquell informe que ens ha deixat bocabadats, i que rubricava l'últim alcalde franquista al marge de la instància que havia d'anar al Govern Civil, tot demanant l'autorització per aquest acte: "Este ayuntamiento no tiene nada ni a favor ni en contra para que se celebre este acto". Com podeu comprovar, tota una lliçó plena

DRECERA

de compromís. Qui no ha pensat alguna vegada en la X. Festa Literària quan el grup musical INDIKA va fer sonar Els Segadors? Tots dempeus, menys la representació oficial encapçalada pel mateix alcalde que va signar l'informe anterior, vam viure uns moments tensos, rígids, tibants: l'aire es podia tallar. Molts recordareu que la bonhomia d'en Joan li va portar a agafar el compromís davant la guàrdia civil de redactar l'informe del que havia passat a la festa, i portar-los-hi el diumenge de bon matí ja que calia fer-ho arribar a la superioritat provincial. Una altra situació curiosa se'ns va plantejar quan el govern civil, amb l'intent clar de posar pals a les rodes, ens va demanar el certificat d'un arquitecte en què confirmés la seguretat arquitectònica del Bon Acull, aquest mateix edifici, per poder-hi ubicar la Festa Literària. Un jove arquitecte cassanenc ens va resoldre el problema. I qui no recorda aquella relliscada de fusell, i potser mai tan ben emprat el mot, que el guàrdia civil tenia mal estintolat darrera d'aquelles mampares que amagaven la sortida de la cuina, i tot seguit veure el militar, amb el cap ple de tricorni, que s'ajupia a recollir-ho?

Era la nostra heroïcitat en l'última etapa franquista que, igualment que un gat acorralat, esgarrapava i mossegava tant com podia. Jo acollonit, ell impassible. Recordo que em deia: "Però Joan, què vols que passi? Tu tranquil, si han de portar algú a la garjola serà a mi que sóc el president".

O aquelles altres anècdotes que recordo vivament. Quan Roser Iborra va guanyar el Premi "La Colla",



Anna Teixidor, vídua de Joan Xirgo, mostra la placa d'homenatge ofrena de La Colla.



Silvia Aymerich, a l'esquerra, parla del seu treball.

l'any 1977, amb la seva obra "El primer". Tot llegint l'obra vam comentar que la protagonista era un pèl exagerada quan, per diferents motius, es va tirar al tren, i que va tenir molta sort perquè només li va tallar el braç dret. Arribat el dia de la festa se'ns presenta la guanyadora i en saludar-nos ens dona la ma esquerra: el braç dret el tenia tallat arran. O bé quan va guanyar el premi l'obra "La finestra de gel", l'any 1973. Tots pensàvem que la guanyadora havia de ser una jove amb molta visió fantàsica. Qui va guanyar va ser, ni més ni menys, l'Anna Murià, que ja passava dels setanta, i que era la companya del poeta Agustí Bartra. O aquella vegada que travessant Girona amb cotxe, tornant de la reunió amb el jurat del Premi "La Colla", quan en Manuel Costa Pau va menar el vehicle cap a un carrer de direcció prohibida. En Joan que anava al costat del conductor, li va dir: "Què fots Manuel? i aquest li va contestar: "És que no saps que les lleis han de ser fetes per servir els homes i no els homes per servir les lleis?".

Però tinc el pressentiment que del que més estava orgullós, en Joan, era d'aquell "Homenatge amb trenta-vuit anys de retard" que sota la seva presidència, "la Colla" va fer a la persona que, com alcalde va regir tan prudentment els destins de la nostra vila, els anys de la guerra "incivil", com deia l'avi Tolosà: En Josep Dalmàs i Martí, i de record a l'entrançable cassanenc i amic de "La Colla" En Pompeo Pascual i Carbó, traspasat feia poc temps. Era l'any 1977, i la seva valentia a l'ho-ra d'afrontar la decisió de l'homenatge va ser un toc d'alerta per a molts; com si volgués dir: "aquesta és la meua manera de fer, quan cal ens l'hem de jugar i aquest homenatge no pot esperar més". Aquella festa va marcar per molts anys el tarannà de "la Colla" i el de molta gent que hi érem. Òbviament la representació oficial brillava per la seva absència.

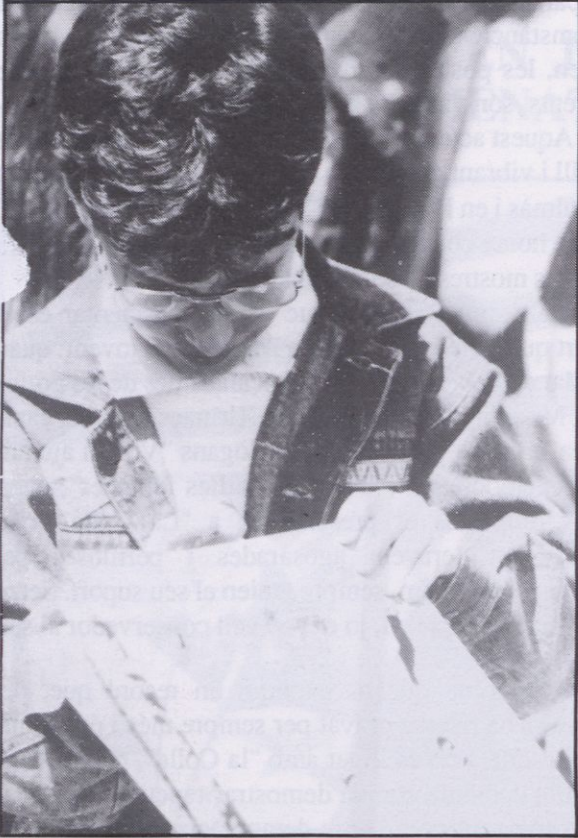
Quan les motivacions, les actituds que et fan fer una cosa, i no una altra, o prendre aquesta conducta, i no aquella, són netes es fa difícil i poc aconsellables les

comparacions: no és fàcil acarar-les amb les mateixes circumstàncies en el temps i en l'espai. Els anys passen, les postures canvien i cadascuna, encara que diferents, són vàlides situades en l'entorn precís i concret. Aquest acte que estem celebrant està resultant tant senzill i vibrant com ho va ser el que vam fer recordant en Dalmàs i en Pascual. En Joan no es mereixia menys. Era un home compromès i humà i, com a tal, estimava aquestes mostres de solidaritat.

Un altre punt que no puc deixar d'esmentar és el suport que sempre va donar a l'apassionat jovent: quan la "Marxa de la Llibertat, encapçalada des de les portes de la Model per en Lluís Maria Xirinacs, quan la campanya "avícola" i escrita dels eslògans "Volem ajuntaments democràtics", "Fora els batlles feixistes", quan noves propostes es presentaven a "La Colla", que alguns consideràvem agosarades i perilloses pel moment que vivíem, sempre tenien el seu suport. Setze anys més jove que ell, jo era un vell conservador al seu costat.

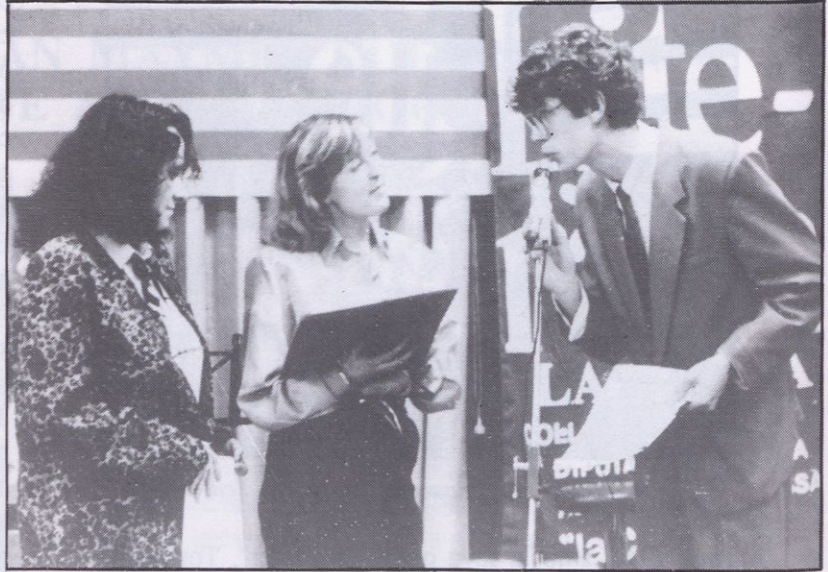
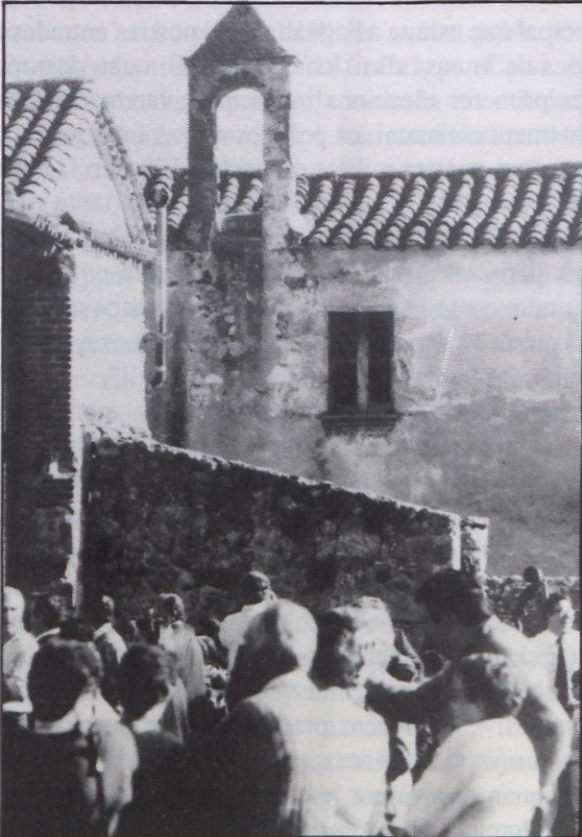
Permeteu-me que us expliqui un record que, per curiós, m'ha quedat gravat per sempre més i és bo que quedi escrit. I no és lligat amb "la Colla", però sí amb l'actitud decidida que va demostrar repetides vegades. Quan ens movíem a la pre-democràcia, quan els futurs líders de les diferents opcions polítiques pul.lulaven per aquests móns de Déu, semblant per a recollir més tard, la majoria de les reunions es van fer a can Xirgo. Des de la dreta fins a l'esquerra extra-parlamentària, avui, van passar per aque-lla casa. Quan passada la mitja nit tornàvem a casa ens trobàvem, cada dia, a la policia municipal que estava a l'aguait de les nostres entrades i sortides de la casa d'en Joan. L'any 79, quan després de les primeres eleccions municipals vàrem entrar a l'ajuntament els mateixos policies se'ns varen quadrar, com si d'un quarter militar es tractés. Ell amb la seva flema els va dir: "No cal, no cal: no volem tanta rigidesa. Aquests temps s'han acabat. Tots treballem pel mateix per Cassà: respectem-lo i respectem-nos. Amb això tindrem prou feina. No perdem el temps en foteses.: I girant-se cap a mi em diu: "sembla que ens col·lo-nen: ahir ens vigilaven i avui ens afalaguen!!".

Després d'aquest punt i apart voldria motivar la vostra atenció en la vessant excursionista d'en Joan. Ell no va ser un caminant nat, ni un escalador, ni un acampador. Però va fer un xic de tot. Alguns recordareu aquelles sortides i acampades que fèiem amb la mainada, els socis i amics infantils, quan anàvem a passar un dia en un indret o altre de les Gavarres. sempre preparava el foc, feia l'arròs o la carn a la brasa, es cremava els dits,... sempre hi era. Recordo una acampada a Panedes, quan vàrem preparar el foc de camp va posar-hi un soc d'olivera que va durar tota la nit. L'endemà, quan ens vàrem aixecar a preparar l'esmorzar encara cremava. Que n'és de bonic aixecar-te i compro-

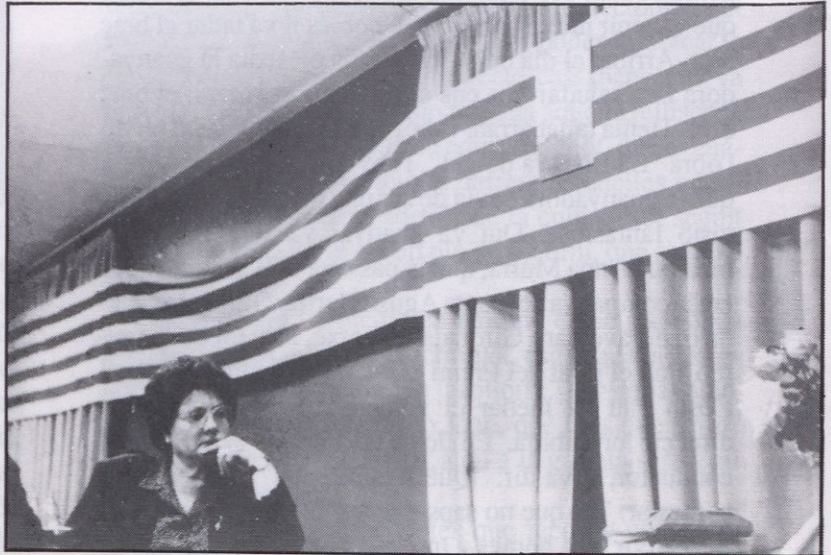


Festa del llibre: buscant el més interessant.

Sant Vivenç aquest any fou una gran festa.



Interviuant a l' guanyadora Sílvia Aumerich (esquerra), Assumpció Cantalosella, membre del jurat.



Anna Teixidor, víua Xirgo, atenta a l'homenatge al seu marit.



Interviu al guanyador de l'any passat.



Els assistents a la Festa Literària molt concorreguda aquest any.



Xavier Albertí, president de La Colla, fa ofrena-homenatge a Joan Xirgo, poc abans de descobrir el monolit.



Amistats a l'Homenatge a Joan Xirgo al pasatge de Vilabella.



Lluís Maria Puig en el moment del seu parlament abans d'obrir-se el monolit en homenatge a Joan Xirgo.

Monolit a Joan Xirgo. Un bloc de pedra amb una inscripció sobre ceràmica.



var que la feina del dia abans encara és viva! Essent president de "la Colla" va fer l'adhesió incondicional al moviment popular que va sorgir de l'entorn del manifest "Les Gavarres Parc Natural Irrenunciable". L'adhesió de l'entitat va portar a participar al debat Costa Brava, que es va desenvolupar a la tardor del 1976. Mai va perdre el contacte amb l'esperit d'aquest moviment, i aquesta inquietud catorze anys més tard l'havia de portar a la reunió dels "amics de les Gavarres", societat de la qual era un dels fundadors, l'altzar li va jugar una mala passada, les conseqüències de la qual plorarem durant molt anys.

En Joan va ser un home arriscat i fidel als seus principis. Honest amb ell mateix, fins al punt de renunciar al seu braç dret pel sol fet de no voler que l'esquerra se'n sentís dolgut. Era íntegre veraç. Moltes vegades he pensat que va ser el president providencial, en el moment precís: el que necessitava "la Colla" aquells anys: "un home amb cabells blanc, respectat, valent, ponderat i amb visió de futur".

És un orgull per mi poder dir, a plena veu, que

FESTA LITERÀRIA INFANTIL

L'edició d'enguany dels premis infantils Manuel Tolosà i Surroca es cloqué amb un festival celebrat al Col·legi Puig d'Arques, que comptà amb l'actuació del grup Titelles Babi, el qual ens oferí l'obra Papers, paperets i paperines. Previst inicialment a l'aire lliure, al pati del col·legi, la inseguretats del temps aconsellà traslladar-lo al local del cine escolar. Allà, a més de gaudir amb la representació, els que no ho feren al seu moment —la festa literària— recolliren els premis i accèssits. Ultra això, la Caixa de Pensions, patrocinadora de l'acte i dels premis infantils, obsequià tots els guardonats amb una llibreta d'estalvis. Una col·laboració certament valuosa.



Un moment del lliurament dels premis infantils.

durant molts anys vàrem fer un bon tàndem: ens compenèrem, ens compenetràvem i ens respectàvem.

A la llista dels cassanencs enyorats per la seva vàlua i entrega com En Dalmàs, En Pascual, En Tolosà i d'altres, tots convindreu amb mi que avui cal afegir-hi aquest amic, fill de Campllong, que va estimar Cassà de la Selva: En JOAN XIRGO I CARBÓ.

Amics benvolguts: estem apunt de donar per acabada la XXIV Festa Literària. Amb l'entusiasme i entrega que ell hi hauria posat enfilem l'agulla per preparar-ne la XXV, tal com en Joan, "la Colla" i tots els que l'estem fent dia a dia ens mereixem.

Amb el seu record en nosaltres us dic fins l'any vinent.

Deixem que En Miquel Martí i Pol, amb veu de Josep Maria Flotats, i música de Luís Llach, clogui la meva aportació a l'homenatge d'avui. Recordo el dia, a l'estudi de casa, quan ens vàrem emocionar escoltant el poema "Ara mateix".

JOAN MAYMÍ I COLOREU

ADHESIONS

Volem que hi hagi un record nostre per participar en aquest homenatge d'en Joan Xirgo, davant la impossibilitat de la nostra assistència.

Només volem esmentar la seva humanitat, el seu companyerisme i la seva dedicació a tasques altruistes i justes.

Haver-ne estat amic, ha estat un honor.

Enric Ametller i Neus Cassà

Entre altres adhesions va llegir-se la del Delegat de la Generalitat a Girona senyor Xavier Soy.



PREMI CLAVELL 1990

EL DESCOBRIMENT DELS GEGANTS

Era un poble petit situat a la vora d'un rierol, es deia "Ses Rodes". estava a prop de la frontera amb Andorra, poca gent el coneixia i als mapes no hi constava.

Un dia, uns vaillets del poble van anar a passejar per les muntanyes. Creuaren el riu, i van arribar a un lloc on la gent no acostumava a anar, hi havia cèrvols, cabres... Ja teneien la foscor a sobre i com que no sabien tornar es van refugiar en una cova molt fosca. Van encendre una foguera i van veure que les parets eren plenes d'inscripcions i dibuixos.

—He sentit a dir que en aquesta cova hi vivien grecs, va dir en Joan tot encenent una cerilla.

—Grecs! va cridar en Manel.

—Sí, grecs, i també he sentit a dir que si se'ls profanava la tomba turmentarien la gent fins la mort.

—Doncs jo me'n vaig.

—Ves-te'n jo em quedo aquí. Te n'aniràs tot sol.

—Ben pensat, em quedaré aquí.

Al cap d'una estona s'endinsaren a la cova amb la torxa. Al fons hi havia una gran sala i en un cantó hi havia dos ninots d'aspecte real i molt alts.

L'endemà al matí quan va sortir el sol per darrera les muntanyes van baixar al poble.

Van anar a visitar l'alcalde, l'home més gran i més savi del poble i li explicaren el que havia passat. L'alcalde va decidir que els havien d'anar a buscar. L'endemà l'expedició va trigar molt perquè el camí era difícil i els "gegants" pesaven molt. Sí, "gegants", aquest és el nom que els van posar.

Però va succeir una catàstrofe, un dels cavalls del carro es va posar nerviós i van haver de deslligar-lo.

Un cop tot en ordre van poder acabar el viatge. Al capvespre arribaren al poble i la gent els va acollir amb alegria. Van anar al magatzem i els van deixar.

L'endemà l'alcalde els va batejar amb el nom de "SES" a la geganta i "RODES" al gegant. Va fer un discurs que deia així:

—Ciudadans de Ses Rodes, després d'aquest descobriment, en aquest poble ja tenim mascota. Per la festa major aquests gegants sortiran i ballaran: petits i grans, gegant i geganta tothom ballarà.

I així va anar passar el temps i cada festa major els treien a ballar.

A Ses Rodes vivia un frare que es deia Jaume. Havia arribat quan escapava de la inquisició i es va quedar perquè al poble no hi havia rector.

Al cap d'uns quants anys en Jaume va tornar al seu poble, un poblet situat a la província de Girona i com que enyorava la gent de Ses Rodes va decidir anar a parlar amb un fuster que era molt amic seu.

—Hola Pep. Com va això?

—Ja veus Jaume, com sempre.

—He vingut perquè crec que tu em podries ajudar. A Ses Rodes, el poble on he viscut tants anys, tenien una tradició molt bonica i m'agradaria fer una cosa semblant.

—Doncs, de què es tracta?

Es tracta de fer amb fusta uns ninots, millor dit "gegants" que representin algú característic del nostre poble. Aquests gegants seran buidats per dintre i així s'hi podrà ficar algú per poder portar-lo pels carrers del poble quan sigui la festa major, com feiem allà.

—Això està fet Jaume, confia en mi.

I sí que ho van fer i no només en aquest poble sinó també els dels voltants.

Ni en Jaume ni l'alcalde no van poder veure-ho, però a tots els pobles de Catalunya avui hi ha gegants.

MARC MARTÍNEZ COMAS
DRECERA



XII MARXA DE PRIMAVERA

a Cassà de la Selva

DIA 6
DE MAIG
DE
1990



COLLA
EXCURSIONISTA
CASSANENCA

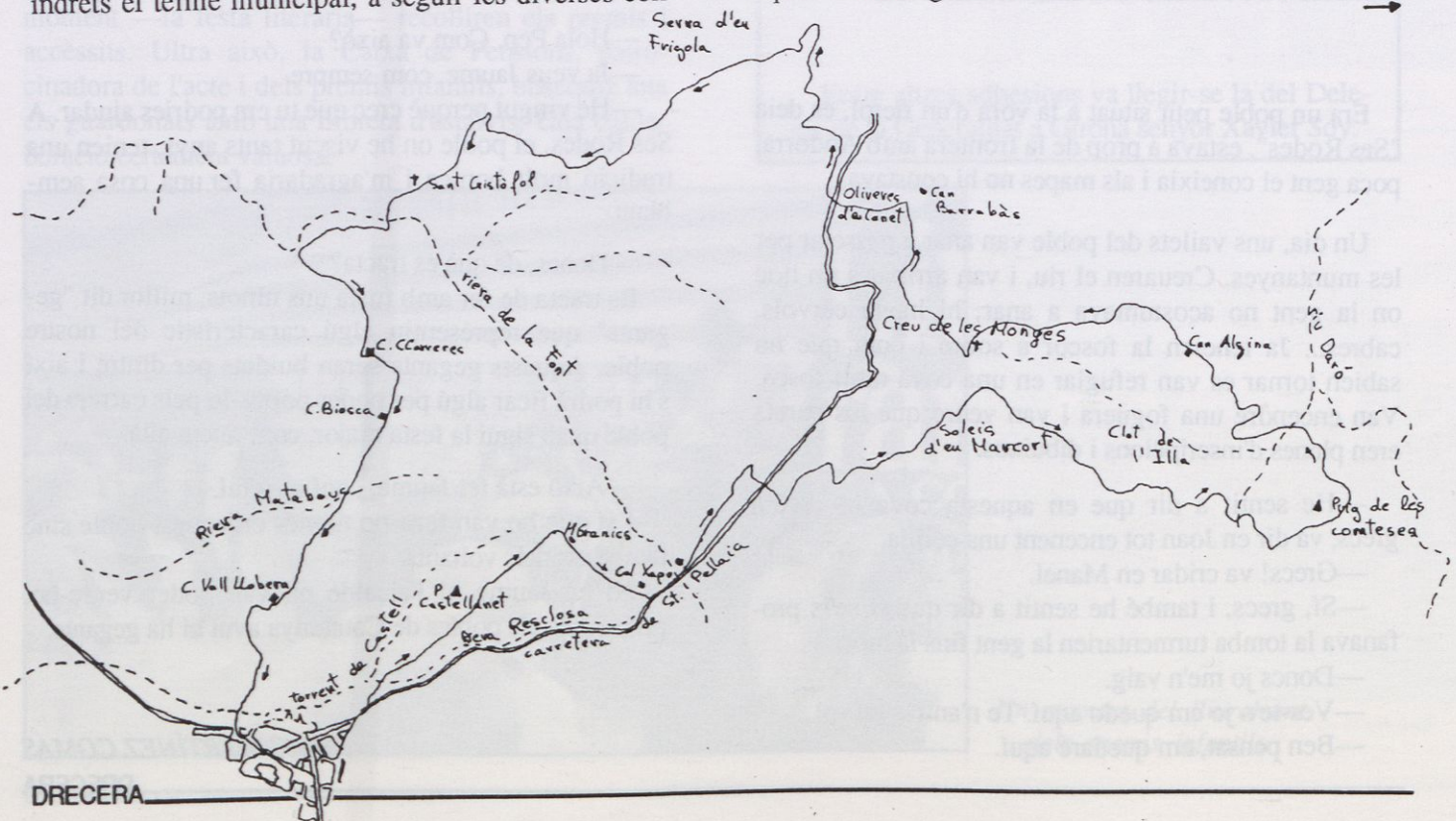
De nou la Marxa de Primavera. Fa dotze anys que s'iniciaren aquest seguit de recorreguts que des de la nostra població ens porten, tot travessant per diferents indrets el terme municipal, a seguir les diverses con-

trades dels municipis veïns, i, després, com si es tractés d'un circuit, ens tornen al punt de partida. Malgrat que el nostre terme municipal té una extensió considerable (45 km²), arriba un moment en què les diferents variants escollides per fer el recorregut de la MARXA han de coincidir, en alguna part, amb les de recorreguts anteriors. Això s'esdevé amb el d'enguany, que en més d'un tram coincideix amb l'itinerari d'edicions passades. Esperem que això no sigui motiu de queixa o de desinterès per part dels nostres soferts marxaire que, un any sí i l'altre també, estan disposats a seguir la ruta primavera.

El propòsit de la Marxa és, després de travessar el sector de llevant del veïnat de Matamala, recórrer bona part de les contrades del SE. i S. de Santa Pellaia, passar a la part oriental del terme de Llambilles, on la bonica ermita de St. Cristòfol del Bosc té el seu estatge, i retomar a la població travessant la part central del veïnat de Matamala.

Itinerari: Cassà, Cal Xapo, "soleis" d'en Barril, les Conteses, Clot de l'illa, Creu de les Monges, Sant Cristòfol, Can Vall-llobera, Cassà.

Matí del 6 de maig. Al Passeig s'hi han disposat tots els estris que calen per al punt de sortida de l'edició d'enguany de la Marxa de Primavera. Jaume i Eloi donen els darrers tocs als senyals de guix, Quim carrega tot el necessari per anar al segon control, situat a la Creu de les Monges... Van arribant participants; enguany sembla que serem força més que l'any passat, que l'amuntegament d'actes en una mateixa data



← convertí en la més fluixa de les edicions de la Marxa. Aquesta vegada han estat cent-tres els marxaïres, això sense comptar-hi cinc companys que s'afegiren posteriorment per fer el recorregut amb bicicleta de muntanya.

A les set en punt es dona el senyal de sortida i en pocs moments el Passeig queda buit: tant els que corren com els que s'ho prenen amb més calma han desaparegut camí enllà. Arriben els inevitables rerassagats que s'afanyen a inscriure's i seguir les petjades dels qui han estat a l'hora.

Tot i que a mi m'ha correspost el tercer —i darrer— control, m'afanyo a fer-hi cap. Sé molt bé per experiència la velocitat a què corren alguns.

Arribat a la capella de Sant Cristòfol, punt on està previst el control, hi trobo notable enrenou. Motiu: s'hi celebra la festa dels Donants de Sang de la comarca i hom ho està preparant tot. A l'ombra de l'ermita s'hi està d'allò més bé. Per la meua banda, preparo la tauleta amb aigua, taronges i llimones i em dispo a esperar l'arribada del primer marxaire, que tarda més del que havia calculat: no és fins a les 8,18 que passa. I

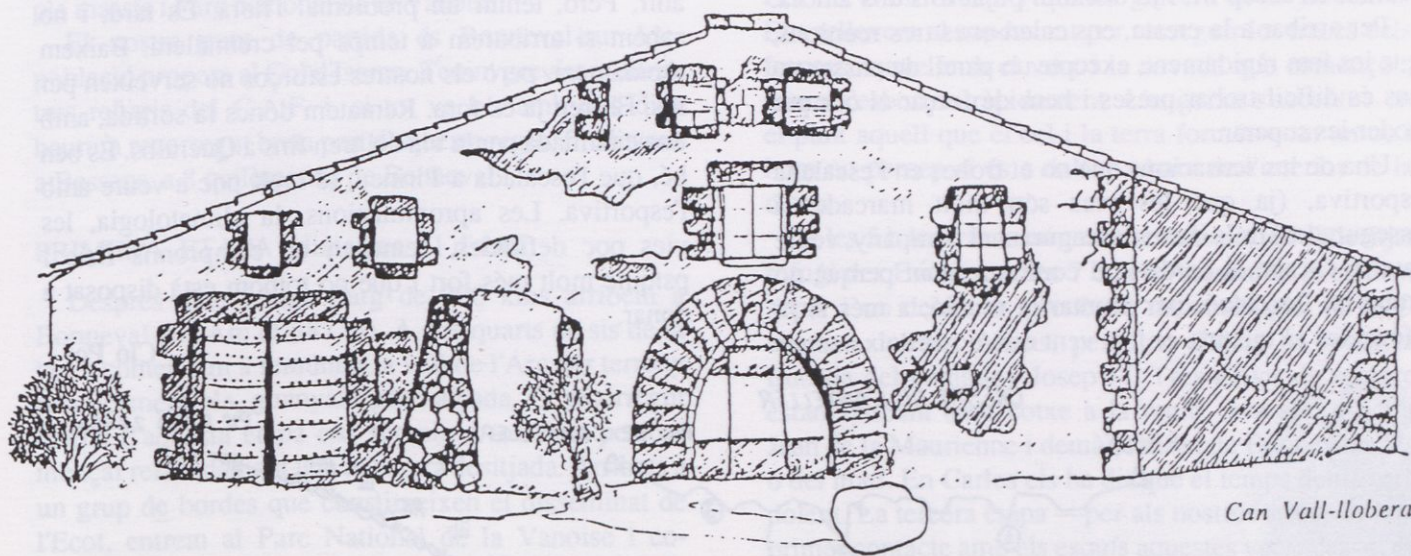
darrera seu van desfilant els altres, amb no gaire diferència de temps. Un d'ells, fins i tot, tan capficat pel que es veu a batre el seu rècord particular, es despista i enfila el camí que porta cap a Llambilles sense que els crits d'advertiment que li etzibem jo i d'altres el facin adonar-se'n.

El matí es va escolant. Mentre van passant els marxaïres penso en la ruta, bonica ruta que han seguit i deixat enrera. No massa forta, certament, llevat potser de la pujada de baix el Daró fins a la Creu de les Monges. Després ja tot baixada, cosa que s'agraeix, ja que el sol va picant de valent. Són prop de les onze quan passa el darrer grup; beguda, una mica de descans i cap avall, ara ja tots plegats.

Al Passeig tot ha anat conforme al previst. I altra volta contemplo l'arribada del darrer grup, ara ja a fi de trajecte. Desparar els estris i fins l'any vinent: la tretzena edició ens espera a tots els aimants de la natura... i del caminar, és clar.

C. M.

Q. M.



la **LA SELVA** [®] *la*

JOAQUIM ALBERTI, S.A.

EL PIC RODÓ

Una escalada al Pirineu

Pic que es troba a la zona de Núria, amb una alçada de 2.646 m. És un lloc idoni per a l'escalada.

Arribem la tarda del dissabte a Núria. Sense perdre temps, comencem a caminar per tal de fer una part de l'aproximació.

Al lloc on hem de plantar la tenda, Coll de Nou Fonts, és ple de neu. Aleshores, decidim continuar la marxa fins al peu del Pic Rodó.

Arribem de fosc i acompanyats per un fort vent. A dins la tenda, ens dóna la sensació que en qualsevol moment arrencarem el vol.

Al matí ens llevem tard; després de recollir i de les discussions oportunes pel que s'ha de fer, ens decidim a atacar la paret del Pic Rodó per la via TOUS, una típica sense gaires complicacions.

Comencem a enfilarnos grim pant, fins arribar a un lloc on les coses es compliquen més, cosa que ens obliga a encordar-nos.

En Carles va de primer; encara que la via no té gaire dificultat (III-IV), ell la busca. Muntada la primera reunió, en Josep M. i jo decidim pujar tots dos alhora.

Per arribar a la cresta, ens calen unes tres reunions, que les fem ràpidament, excepte un parell de passes on ens és difícil trobar preses i hem de forçar el cos per poder-les superar.

Una de les sensacions que no et trobes en l'escalada esportiva, (ja que les vies són molt marcades i assegurades) és la d'estar assegurant el company, veure que se t'acaba la corda i ell continua tirant perquè no troba un lloc idoni per muntar la reunió; a més si hi afegeixes al quadre, el fort vent que no et deixa sentir

res, l'alçada i el fred, és veritablement angoixant.

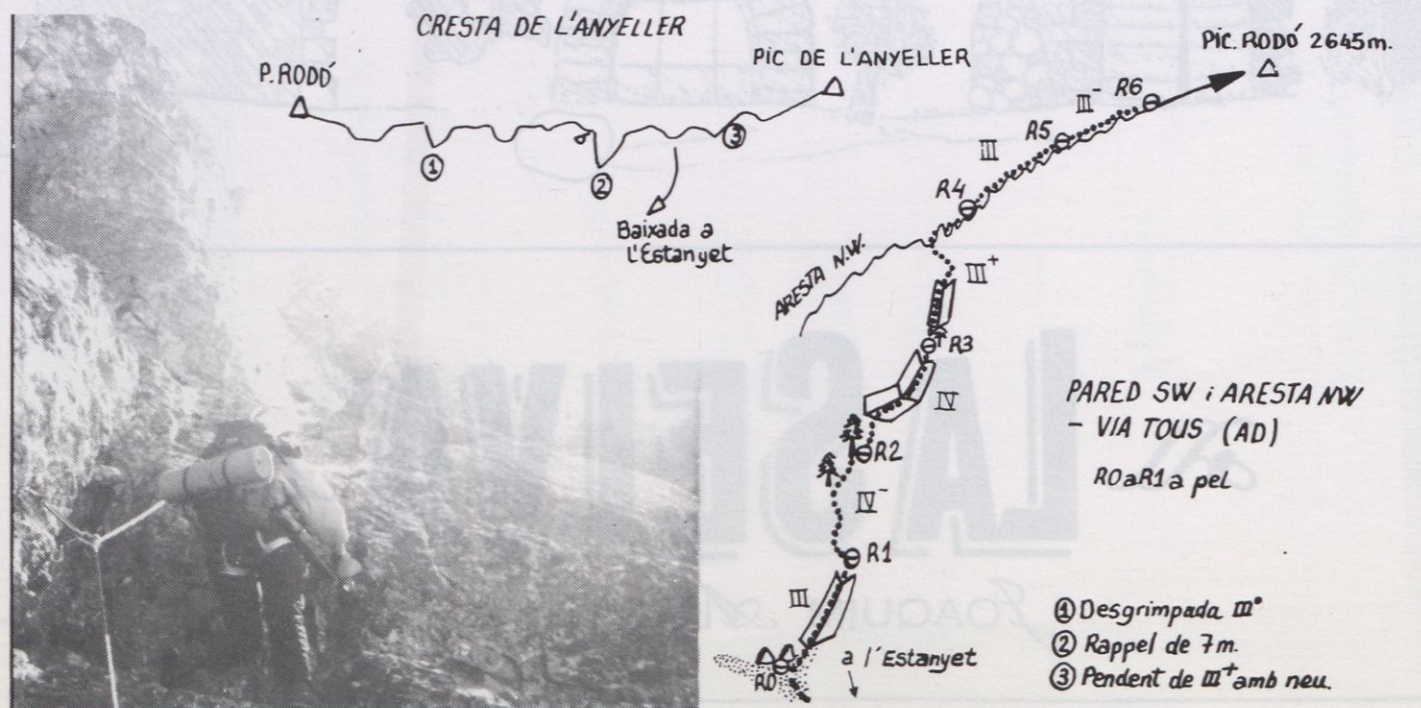
Això, és el que vàrem sentir en Josep M. i jo, quan en Carles, a dalt la cresta, no trobava la reunió. En arribar-hi compreguem el perquè. La cresta és el que se'n diu àeria, amb un estimball per cada costat d'uns 200 m. Això, ens obligà a continuar encordats, per així evitar-nos ensurts. Després de dues tirades, la cresta s'eixampla, ens traiem les cordes i tot seguit arribem al cim del Pic Rodó.

Fem un mos, i seguim el nostre camí, ja que es fa tard i el temps no està gaire clar.

El camí segueix per una altra cresta que ens porta al Pic Anyeller; no és tan fort i per tant no ens encordem. Trobem dos ràpels: el primer, per fer-ne via el desgrimpem; el segon, molt balmat, ens veiem obligats a muntar-lo. Cal enfilarnos pel vessant nord on hi ha una placa de neu i el pendent és molt pronunciat. No ens hi pensem dos cops, però quan hi som pel mig no ho veiem tan clar. Ens hem de refiar d'unes petites preses de roca que sobresurten en la neu. Costa creure que aguantaran! Anant amb molta cura i pensant cada pas, arribem al cim.

Ara, només ens queda desfer el camí que havíem fet ahir. Però, tenim un problema: l'hora. És tard, i no sabem si arribarem a temps pel cremallera. Baixem ràpidament, però els nostres esforços no serveixen per res. El tren ja és fora. Rematem doncs la sortida, amb una caminada per la via del tren fins a Queralbs. És ben bé, que l'escalada a Pirineu, té molt poc a veure amb l'esportiva. Les aproximacions, la climatologia, les vies poc definides, demanen un compromís físic i psíquic molt més fort i que no tothom està disposat a donar.

Ciò Pol





Fent camí...

A la dreta, damunt la Traça, el Coll de Trièves.

A L'HAUTE MAURIENNE AMB ESQUÍS

Per la Setmana Santa d'enguany ens hem proposat de travessar una part de l'Haute Maurienne amb esquís, una regió dels Alps francesos prop d'Itàlia. El nostre itinerari discorre per la capçalera del riu Arc i se situa en ple massís i Parc Nacional de la Vanoise.

El nostre punt de partida és Bonneval-sur-Arc, població propera al Col d'Iseran. Tenim previst utilitzar tres refugis del C.A.F. i, si tot va bé, amb tres dies haurem recorregut bona part d'aquesta regió, finalitzant a Bessans, a 8 quilòmetres de Bonneval.

PRIMERA ETAPA (dimecres, 11 d'abril)

Després d'un viatge llarg de 700 kms arribem a Bonneval-sur-Arc (1.787 m). A dos quarts de sis de la tarda comencem a remuntar la vall de l'Arc per terreny pràcticament pla, guanyant poca alçada. El recorregut inicial d'aquesta etapa ens serveix a tots tres per començar relaxadament una aventura desitjada. Arribats a un grup de bordes que constitueixen el disseminat de l'Ecot, entrem al Parc Nacional de la Vanoise i comencem llavors la pujada al Refugi Carro. Se'ns fa fosc mentre anem seguint unes traces que considerem com a bones. En perdre-les a causa de la foscor d'un dia ja prou declinat en tots els aspectes, decidim pujar directament per la barrera de roca i neu que defensa el refugi. Amb els llums frontals passem per terreny molt incert, amb forts estimbals i neu dura, que probablement de dia no gosàrem petjar, i menys amb els esquís als peus. Cap a les 10 h de la nit fosca i plena d'estels arribem al Carro on tothom ja dorm. Ens excusem als guardes diligents ja que ens esperaven molt més d'hora; ens serveixen un sopar de compromís i ens assignen una habitació completament ocupada. Sense fer fressa guanyem la "suite" dels privilegiats guies de muntanya.

SEGONA ETAPA (dijous, 12 d'abril)

Ens llevem a les 6 h, com tothom. Al refugi hi hem sojornat unes 16 o 17 persones. Bon refugi: llums automatitzats, materials aïllants, habitacions amples, sala comuna per guardar esquís i botes, racó per fondre neu,... Ara, amb la quantitat de neu que hi ha a fora, tota l'edificació queda enclotada enmig del blanc que fa unes cornises com dunes immaculades. Està situat a 2780 m i té una capacitat de 50 places. Hi ha servei de menjars i no cal dur sac de dormir.

Després de fondre neu, esmorzem i preparem la sortida. A les 8 h prenem la direcció E vers el Col des Pariotes, on hi arribem a tres quarts de nou. A continuació baixem uns 400 m en direcció SE i, de nou amb les pells, guanyem alçada pel Glacier des Sources de l'Arc cap al Col de Trièves. Per accedir al coll ens hem de treure els esquís i escalar un fort pendent de neu amb el piolet. A dalt la boira ens embolcalla mentre en Carles i jo discutim sobre termes i "recados".

En la represa arriba un punt que ja no veiem res. Davant, una parella francesa s'acaba d'encordar per creuar amb seguretat el Glacier du Mulinet i assolir el Col du Gran Méau. Aquesta glacera se'ns fa eterna. Ens rellevem al capdavant per resseguir les traces dels francesos que amb el vent i la nevada que comença a caure s'esborren ràpidament. L'angoixa s'accentua en el punt aquell que el cel i la terra formen com un ou i hom no percep si és a dalt o a baix de l'interior de la clova.

A les 5 h les traces miraculoses ens porten al desitjat refugi des Evettes. A les 7 ens serveixen un excel·lent sopar i un desastrós pronòstic meteorològic. A les 9 anem a dormir. Abans, però, en Carles ha rebut la trucada del company Josep M. Tres amics de sempre estan arribant amb cotxe a la regió. Ara són a Saint Jean de la Maurienne i demà sortiran de Bonneval a les 6 del matí. En Carles els ha dit que el temps demà serà dolent. La tercera etapa —per als nostres amics serà el primer contacte amb els esquís aquestes vacances—, és



*Creuant el pla del Pluviòmetre.
El cim d'Albaron i a l'esquerra la Sella.*

la més dura i espectacular; per aquest motiu en Carles comunica als seus interlocutors que nosaltres sortirem d'hora i que ells procurin anar vius; i que si tot va bé ens trobarem al proper refugi. Mentre sento com en Carles parla per telèfon no puc deixar de pensar en l'esforç que hauran de fer els nouvinguts: 900 m de desnivell des del cotxe fins al refugi des Evettes, i d'aquí iniciar aquesta 3a. etapa de demà; i acabar-la, és clar...

El refugi des Evettes té una capacitat de 65 places, amb servei de menjars i mantes per dormir. Està situat a 3 h de Bonneval-sur-Arc, per la qual cosa en cas de mal temps és possible baixar cap a Bonneval i escurçar la travessada.

La mitja volta de la clau per arrencar el motor del cotxe ens allibera en un tres i no res dels nervis dissimulats de fa dies, cada vegada més difícils d'amagar. És la una del migdia, tot just acabem de sortir de les nostres feines a les respectives empreses. A mi m'ha donat temps d'anar a fer una petita queixalada al bar "Lacoma". El cotxe, ja carregat des d'ahir anit, comença el seu trajecte. Els companys es van tornant per menjar i aclucar els ulls. Fem una hora de cua per passar Montpeller, però encara arribem forçad'horaa Maurienne. Ara hem de buscar un telèfon per parlar amb els nostres amics que ja porten una jornada i mitja trescant per aquestes muntanyes i avui passaran la nit al refugi des Evettes. La xerrada amb en Carles ens desanima: "Es pronostica mal temps; segons la "meteó" hi ha una depressió que afectarà tota l'àrea alpina, i —continua en Carles—, la jornada de demà és molt dura, sobretot per a vosaltres que heu de fer un desnivell addicional. Mira nano, a la mínima que faci mal temps baixem". Res no minva la nostra eufòria i quedem que nosaltres pugem peti qui peti..., ja hi haurà temps de deixar-ho córrer.

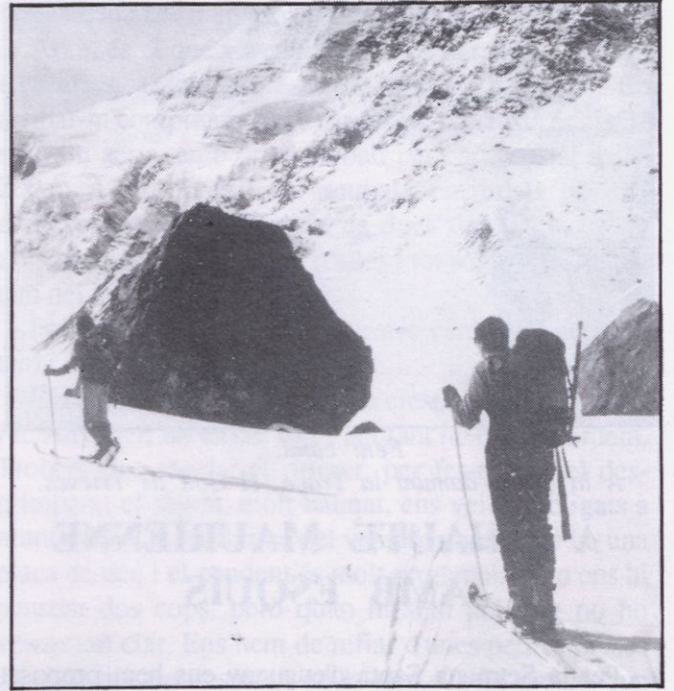
Negra nit. Refugi de Bonneval-sur-Arc: sis persones dormint i nosaltres que arribem.

TERCERA ETAPA (divendres, 13 d'abril)

Ens llevem a les 6. Deixem bona part els queviures al refugi, en un gest entre interessant i generós. Sortim més alleugerits a les 7 en punt, baixant amb les pells el suau pendent que separa el refugi del pla del



A la conca d'Onay en mal temps.



Pla dels Evettes. Al fons el cim de l'Alberon.

pluviòmetre. El dia és excel·lent: clar, lluent, nítid, d'una transparència viva, metàl·lica gairebé. L'aire fred quiet que fa joc amb el silenci i el ras-ras dels esquís lliscant; el sol tot just s'insinua a les puntes cimals. Tot sembla perfecte, al seu lloc, amb una innocència calculada i secular. Davant nostre hi tenim dues parelles; la primera demostra un concixement de l'esquí de muntanya lliçonador: van obrir la traça en la neu verge amb una lògica i una eficàcia extraordinàries, resolen els problemes de l'itinerari amb una evidència i decisió aclaparadores. Davant de fets tan consumats hom no dubta ni un instant a "anar de gorra" i veure el camí que van obrir com l'únic i indiscutible.

I aquest camí solcat de nou s'enfila pel torrent de l'esquerra de la gelera, que ara està molt descoberta i amb molts sèracs. A dos quarts de nou som al plateau des Evettes, on ens comença a tocar el sol. Aquí ens comuniquem amb facilitat per radiotelèfon amb els guardes del refugi: tot va bé i esperen l'arribada dels nostres companys.

Després de travessar aquest circ completament pla del glacià, comencem la llarga pujada cap a l'Albaron. Guanyem metres amb molta facilitat. L'obridor de traça, amb una facilitat agraïda, ens condueix a la Selle d'Albaron, de 3.469 m, pas situat al NO del cim; són les 12 del migdia. Les dues parelles que ens han anat precedint, ara s'encorden i es preparen per escalar una cresta mixta de roca i neu d'uns 300 m que baixa de l'Albaron (3.627 m), cim més important d'aquesta regió. Nosaltres, després de discutir-ho, decidim seguir-los. Ara ja ens hem assabentat pels guardes del refugi que possiblement els nostres amics han passat camí del plateau. Havent menjat una mica enfilem la fàcil cresta.

A les 3 som al cim. De la cresta estant hem vist la progressió de tres esquiadors; una intuïció fàcil ens ha dit que eren en Josep M., en Carles i la Ció.

Del cim cal baixar-ne per unes dretes canals, amb tècnica alpina i assegurança. Llavors arriba l'esperat inici del descens. Comencem la baixada i a sota mateix de la Selle reconec la veu d'en Josep M. que 400 m més amunt m'envia la primera salutació d'una trobada esperada i incerta.

La baixada cap al refugi no és bona per la qualitat de la neu. Baixem pel Glacier de Colerin directament al refugi de l'Averole; primer amb un flanqueig molt llarg per no perdre altura en direcció E, i a continuació amb una llarga baixada des del capçal de la vall d'Averole.

Finalment arribem al refugi (2.000 m) a les 6 de la tarda. Aquest és el millor dels tres refugis d'aquesta travessada. Ens acomoden a la 4a. planta i reservem lloc per dormir i sopar als tres companys que s'acosten; avui segur que arribaran. Felicitats! Dos mil metres de desnivell! Bella Ció...

I arriben a les 8. Sopem junts i ens expliquem els incidents i coincidents, sorts i dissorts del dia llarg que hem viscut a la mateixa muntanya, sense veure'ns però amb la certesa compartida que pujàvem alhora.

A quarts de set deixem el refugi. Som els primers de marxar. El dia és clar, d'una lluminositat sorprenent. Amb els esquís als peus des de la sortida, remuntem una pista suau fins a l'Ecot. Per qüestions fisio-biològiques m'he quedat endarrerit, però de seguida atrapo els companys pujant amb un fort ritme. Hem entrat en un petit pla i anem canviant la direcció de la marxa suaument. Just després de l'Ecot havíem de canviar de direcció però bruscamment hem començat a enfilar-nos pendent amunt. Ara hi ha dues solucions: o tirar enrera o refer el camí bo, o pujar per les gorges de la Reculaz, un camí preciós només per a gent amb coneixement de muntanya. Hem d'intentar-ho: què hi podem perdre?

Un costat de la gorga és una dreta paret de cent metres; l'altra paret no és tan dreta, però amb la poca amplada que té el conjunt de la sensació d'encaixonament és angoixant, i més encara en no poder veure la sortida d'aquest passadís. Quasi al final de la gorga hi ha el salt d'aigua de la Reculaz, meravellosa arquitectura cristal·lina que lluu vivament amb els innocents raigs solars d'aquesta hora. Enfilem un fort pendent, i per la dreta escapem d'aquest embut. Som més amunt del refugi dels Evettes. Són les deu del matí. Encara ens n'hem sortit prou bé!

Un gran gir d'esquerres ens situa damunt el pla dels Evettes. El paisatge és grandios: lloms arrodonits, esveltes i punxegudes arestes, caos d'esquerdes i blocs de gel enmig de la gelera..., i molt blanc i blau pertot. És un escenari immens difícil d'imaginar; fins i tot amb l'ajuda de les diapositives ningú no podrà copsar el que vaig percebre en veure de cop aquell conjunt.

I dins la immensitat, unes "microscòpiques taques negres" remunten la sella de l'Albaron, mil metres més amunt.

Deixem el pla i fem la primera pujada forta arribant al pla de la glacera. El sol ens castiga brutalment. Aquest pla envoltat de parets i cims coberts de neu és un forn endimoniat. Uns francesos que baixen ens notifiquen que els altres companys són a l'aresta i ja es dirigeixen al cim. Ja no ens trobem tan sols!

Les dretureres traces que ens porten a la sella les fem xino-xano. Sempre hi ha qui va davant i qui tanca el grup, però tots acusem el cansament. El darrer tram quasi sense pendent es fa d'allò més pesat, i a la fi muniem la sella. La Ció està molt esgotada i em fa l'efecte que el cansament li priva d'adonar-se del que acaba de fer.

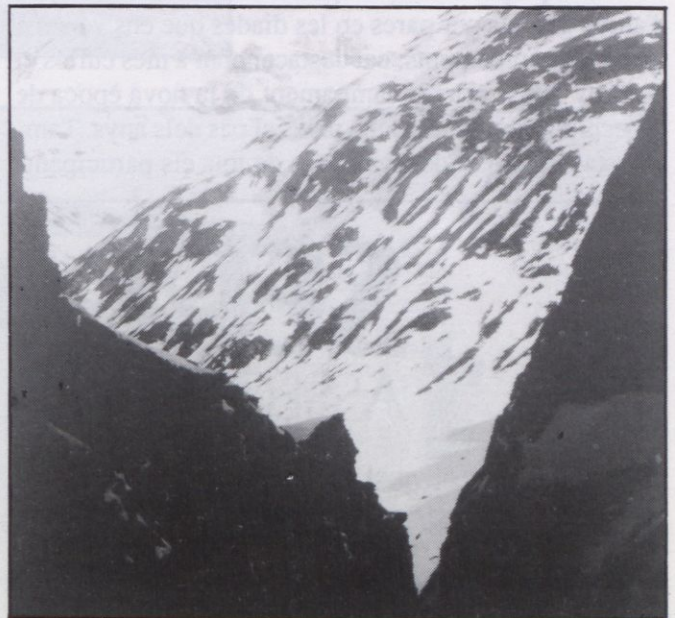
Ganyipem una mica i refem forces. La majoria dels cims que ens envolten estan coberts per un gratat de núvols que només deixen veure amb claredat la vall per on hem pujat i la que hem de baixar. Els casquets cimers del Mont Blanc i de les Grandes Jorasses emergeixen fugaçment pel damunt d'una nuvolada llunyana.

De sobte, per l'altre costat del cim de l'Albaron, apareixen tres muntanyencs. El primer pensament ens fa creure que deuen ser els nostres companys, i després d'una estona de divagació tot observant els seus estils d'esquiar quasi ho podríem confirmar. Un crit dirigit a ells i la posterior resposta ens treuen de dubtes; efectivament són els nostres amics. Mentre ells fan camí, nosaltres ens preparam per iniciar el descens.

La neu en un principi ens deixa baixar amb una bona cadència, tot i que hi ha bastant pendent. Més avall fem un llarg flanqueig, força carregós per les nostres mancades reserves de força i la neu que ara s'ha tornat crosta. Els últims girs són difícils de lligar, sobretot per a la Ció. Dotze hores després de sortir deixem els esquís al refugi de l'Averole. La Ció, ara sí, pren dimensió de la feina que ha fet, i més quan tots li fem petons i abraçades. Bella Ció...

DISSABTE, 14 D'ABRIL

Amb la justificació d'un dia del tot gris, nevant suaument i amb forts cops de vent, ens prenem una jornada



Gorgues de la Reculaz.

de descans. Els nostres companys baixen amb els esquís als peus. Han de tornar a casa. La majoria dels que han passat la nit al refugi els segueixen. Els pocs que s'aventuren a fer algun cim no triguen a tornar sense èxit. Aprofitem per dormir, escriure, llegir i fins ajudar els guardes a fer les seves feines domèstiques.

Després de dinar el sol lluu amb força durant una estona que fruïm tranquil·lament asseguts a la balconada. De mica en mica el refugi es va emplenant de nouvinguts, des de joves vestits amb robes modernes de tots colors fins als "clàssics" amb ruixetons de pana de sempre.

La previsió de la "meteó" per demà és de mal temps, però si divendres la van errar potser demà farà bon temps.

DIUMENGE, 15 D'ABRIL

A quarts de set deixem el refugi. La majoria de la gent surt en direcció Nord, per anar a fer el cim d'Albaron. Prenen direcció Sud-est per intentar pujar l'Ouille d'Arberón, 3.554 m.

Amb un cel gris remuntem l'estreta i dreta conca d'Onay. Les clarianes desapareixen quan a 2.500 m. ens hem aturat a menjar una mica. Ens atrapen uns amics francesos que volen anar a fer un cim veí. Tres-cents metres més amunt neva amb força i tenim molt poca visibilitat. Pugem una

mica més encara. De les parets que ens envolten ens comença a caure la seva neu inestable. Avall! perdo una peça de fixació i em queda allí enterrada, fins l'estiu vinent, potser... Però cercant amb fe, la mirada intuïtiva de la Ció endevina una petita petja. Reparem l'enginy mecànic i reprenem el descens.

Al refugi tothom hi ha tornat sense fer cap cim. La "meteó" ho ha endevinat. Decidim baixar tota la vall. Al poble de Vicendieres ens carreguem els esquís a l'esquena. Fem camí per la carretera que va a Bessans. Després d'un auto-stop quasi obligat arribem a Bonneval.

Banyada al refugi, carregada de cotxe, mitja volta i comença el trajecte. Els companys es van tornant en les tasques de menjar i aclucar els ulls i... prendre el volant. Això últim no tots, és clar!!!

Ens hi hem trobat:

Joaquim Bosch
Josep M. Bosch
Carles Busquets
Carles Nadal
Joan Pinsach
Ció Pol

LA PRESÈNCIA DE "LA COLLA" EN LA FESTA MAJOR

Amb motiu de la commemoració del 10 anys de Campaments de la secció Infantil de "la Colla", s'ha preparat una exposició de fotografies i cartells relacionats amb aquests anys, que ha estat molt concorreguda. L'exposició s'ha fet a l'Hospital de Sant Josep i en les jardins del mateix s'hi va plantar una tenda de campanya de "la Colla". En la mateixa exposició es passava un vídeo preparat amb diapositives de tots els anys i d'altres gravats per pares en les diades que ens vénen a veure als campaments; cal destacar com a més curiós el de l'any 1981, primer campament de la nova època de la secció infantil, on queda palès el pas dels anys. També estaven exposades les llistes de tots els participants

en les diverses acampades i on cadascú podia refrescar la memòria mirant la relació alfabètica i comprovant quantes vegades ha participat.

Al mateix temps, al Pavelló s'han muntat diverses vies artificials d'escalada —rocòdrom— i s'hi han fet pràctiques, especialment el dilluns de la Festa, degut al mal temps que feia fora.

Per cloure aquesta celebració es va fer un animat sopar a la Fonda Esteba de Caldes, amb cinquanta participants dels campaments i on es van repassar cançons significatives dels campaments. A tots se'ls va lliurar un petit record.

SERRA
ASSEGURANCES

Plaça de la Coma, 18
Tel. 46 07 26
CASSÀ DE LA SELVA

Té el gust d'oferir-vos tota mena de PREVISIÓ contra la LLAR, INDÚSTRIES, AUTOMÒBILS, PLANS DE JUBILACIÓ, ACCIDENTS i un llarg etc. de productes.

Al mateix temps, us fa saber que podem informar-vos amb tots els temes relacionats amb GESTORIA (Assessoria Fiscal, Rendes, Traslats, Seguretat Social, etc.).

**EN CATALÀ,
NO ET QUEDIS FORA DE JOC.**



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General de Política Lingüística

Ja han sortit quatre vocabularis col·leccionables de la sèrie **ESPORTEST**, editats per la Direcció General de Política Lingüística i la Secretaria General de l'Esport. Són els següents: **ATLETISME, BÀSQUET, VELA i VOLEIBOL**. Aquí teniu alguns termes que hi apareixen definits:

Atletisme

cursa
decatló
disc
esprint
fossat d'aigua
marxa
salt amb perxa
salt d'alçada
tanca
testimoni

Bàsquet

aler
bloqueig
cèrcol
cop de dits
desmarcatge
driblar
encistellar
esmaixada
pivot
rebotejador

Vela

amarrador
babord
balisa
eixàrcia
estribord
hissar
orsar
sobrevent
sotavent
virar

Voleibol

anotador
aplegapilotes
col·locador
deixada, finta
ordre de rotació
passada
recepció d'avantbraços
rematada
servei, servir
xarxa

La col·lecció **ESPORTEST** constarà de 54 vocabularis que s'aniran publicant en diverses fases, entre els quals hi haurà els corresponents al **MUNTANYISME**, a l'**ESCALADA**, a l'**ALA DELTA** i als **ESPORTS D'HIVERN**.

I, ja ho sabeu, el Servei de Català us els proporcionarà totalment de franc.

SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ

Correccions i consultes lingüístiques
Gratuït i obert a tothom

Ajuntament de Cassà de la Selva
Rambla Onze de Setembre, s/n - Tels. 46 00 05 - 46 14 00

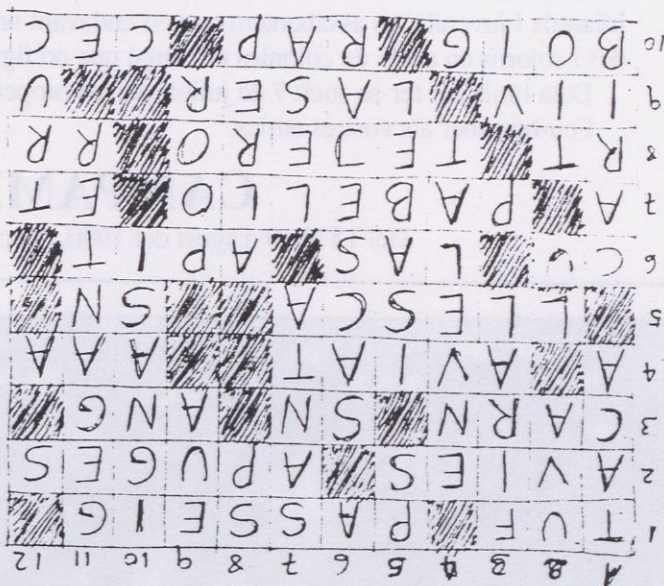
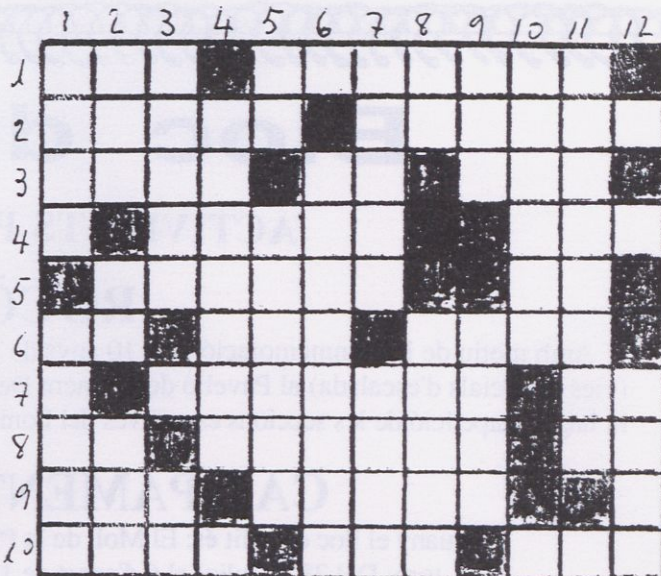
DEFINICIONS

HORITZONTALS:

1.— Certa oloreta que desprenen algunes coses, no gaire apreciada pels gasos refinats. És al final de les Barraquetes. 2.— N'hi ha moltes a la Llar del Jubilat. Incrementes un preu. 3.— Diuen que "...fa carn". Sense número. Associació de Naturalistes de Girona. 4.— La primera de totes. Que no trigarà gaire. Tres d'iguales per avui. 5.— Es pot sucar amb tomàquet o amb oli. Encara no li han posat número. 6.— Símbol químic del coure. Molt cansat. Al revés i en femení, que ha menjat massa. 7.— L'As. Lloc on es fan les 24 hores de ping-pong. L'Extraterrestre. 8.—Dues consonants sense repetir. Curiós personatge del panorama "polític" espanyol. Ara dues de repetides. 9.—Al revés, el número 7. Un tipus de raig. Vocal. 10.—Eixebrat. Nom de peix. que no hi veu.

VERTICALS:

1.—Cosa que fa molt lleig si la portes a la roba. Lloc on "el frescor és més salvatge". 2.— Tipus de fruita, en castellà. Marca de galetes. Ens agrada molt que caigui. 3.—Barri de Cassà. Fòsfor. Diuen que "...fa sang". 4.—Hi anem tots per la Festa Major. Consonant. 5.— Dues lletres que no tenen res a veure. La catòlica. 6.—Vocal. Moure bruscamment una cosa de dalt a baix. 7.—Si ets molt i molt bona noia, te'n faran. Que ha sortit mal parada d'algun incident. 8.— Tot i al revés, segueixen sense tenir res a veure. Al revés, el que hi ha dins les ostres. 9.— Nació molt important. En la llengua de la nació anterior, "pobre". 10.—El de Loiola. Carboni. 11.—Personatge imprescindible durant la Festa Major. Lletra. 12.— Un altra lletra diferent. I encara una altra. Mitjà enginyós d'aconseguir un efecte.



Fontals



"la Caixa"

CAIXA DE PENSIONS

Plaça de la Coma, 32 - Tel. 46.00.84 - Cassà de la Selva

Bloc de Notes

ACTIVITATS PROGRAMADES

ROCÒDROM

Amb motiu de la commemoració dels 10 anys de Campaments, ha quedat instal·lat un rocòdrom permanent (vies artificials d'escalada) al Pavelló del Foment Sportiu Cassanenc, del qual es podrà fer ús sempre que no hi hagi competició de les seccions esportives del Foment.

CAMPAMENTS INFANTILS

Enguany el lloc escollit és: El Molí de la Plana al poble de RIUDAURA, al costat d'Olot.

1r. torn: Del 28 de juliol al 6 d'agost de 1990. Edats: d'11 a 15 anys. Preu 13.000 ptes.

2n. torn: Del 6 al 12 d'agost del 1990. Edats: de 8 a 10 anys. Preu: 10.000 ptes.

Nota de secció Infantil.— A causa d'imperatius de la legislació vigent en matèria d'activitats de lleure infantils i juvenils, us assabentem que en endavant no ens serà possible d'acceptar cap inscripció per a acampades i sojorns en cases de colònies de ningú que no figuri inscrit com a soci de l'entitat.

Data límit per fer-se soci: 7 de juliol, per als propers Campaments.

Feu-ho saber als vostres amics.

CAMPAMENT SOCIAL

Del 15 al 19 d'agost del 1990. Lloc: a determinar (Probablement a Andorra).



*Monitors i monitores
de La Colla celebrant
els 10 anys de
Campaments Infantils.*

